

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JUNE 21st, 1963 — No. 601 — 18th YEAR OF PUBLICATION

"Belijden in een ogenblik van keuze, van crisis desnoods, is niet het moeilijkste; de brandstapel en het schavot zouden ook nu uw liederen horen klinken. Maar midden tussen de mensen, onder speldeprikken van uw omgeving de HERE trouw te zijn, dat is de zwaarste strijd."

— *Dr. K. Sietsma*

Tegenstand in eigen kring

Zijne Excellentie Profumo is geen excellentie meer.

Wij hebben het duidelijk in de kranten kunnen lezen, dat deze Engelse Minister van Oorlog door de mand gevallen is. Zijn positie was onhoudbaar geworden. Hij was zeer intiem bevriend met een zekere Miss Keeler, die terzelfdertijd zeer intiem bevriend was met een Russische attaché. Dat ging natuurlijk niet samen. Daarom viel de schitterende carrière van de heer Profumo als een kaartenhuis in elkaar. Hij viel, — en zijn val was groot.

Als het nu alleen maar was, omdat de man het slachtoffer was geworden van een vernuftig opgezet spionage-spel? Dan was dit al erg genoeg geweest, maar dan was er toch niet zoveel sensatie in geweest. Maar er was meer.

Er was nog een ander reden, waarom Excellentie Profumo geen *excellentie* meer is. Daar hebben de mensen voor gezorgd, krachtig gesteund door de pers. Deze hoge functionaris had zich verschrikkelijk vergaloppeerd door zich in te laten met een "call girl". Helaas(!) kon de pers blijkbaar niet meer bijzonderheden te weten komen; daarom werd het telkens er maar weer bij gezegd, dat het verband hield met die Miss Keeler. Dat was de eerste dag al in het nieuws, en de volgende dag, en de volgende dag. En nog steeds wordt het er duidelijk bij verteld.

Zo zijn wij mensen. Wij staan graag over de ballustrade naar beneden te kijken naar een mens, die diep gevallen is. Dat doen wij graag met hooggeplaatste personen, maar ook met mensen uit eigen kring. O zeker, dat doen we dan wel met een zeker medelijden. Dat een mens zo vallen kan!

Mede-lijden is natuurlijk helemaal geen goed woord. Er komt eigenlijk geen mede-lijden bij te pas. Was het maar waar! Wij l i j d e n niet mee. Wij observeren meer, en wij trachten er een verklaring voor te vinden. Maar in de grond van de zaak is het niet veel anders dan een zelfgenoegzaamheid. Wij praten graag over die man die gevallen is, maar daarbij praten wij niet over onszelf. Wij praten heel niet over onszelf — en daardoor klagen wij juist onszelf aan. Deden wij dat maar, betrokken wij onszelf er maar in, zagen wij maar dat in de grond van de zaak wij precies zo zijn, — en erger. Maar door niet over onszelf te spreken, verheffen wij onszelf, strelen wij onszelf. En daardoor halen wij onze medemens naar beneden en onttronen wij hem.

Dit praten over elkaar zonder onszelf erin te betrekken, is eigenlijk een verschrikkelijk kwaad onder ons, als wij daar even bij durven stilstaan. Het is farizeisme en het doet meer kwaad, dan wij bereid zijn toe te geven.

Het is zo waar wat wijlen Dr. K. Sietsma eens gezegd heeft en wat wij hierboven aanhaalden, dat het moeilijkste niet is om in een concrete situatie of tegenover een tegenstander van God te getuigen. Maar het is ontzettend moeilijk om de speldeprikken uit eigen omgeving en van eigen mensen te doorstaan en toch de HERE trouw te blijven. Wij kennen dat allemaal wel. Daar zijn ouders, die moeilijkheden met hun kinderen hebben. Hoe gauw zijn wij dan niet klaar om onze analyse te geven? Met vrij grote zekerheid kunnen wij dan uitleggen, hoe dat komt. Wij gaan die historie van die ouders na en zullen wel aanwijzen op welke punten zij een verkeerde koers hebben genomen, waardoor zij nu in de ellende zijn.

Of wij nemen afstand van de mensen onder ons, die zich moeite en tijd getroosten in de dienst van één of andere christelijke organisatie. Wij zullen het hen dan wel vertellen, dat hun pogingen geen schijn van kans hebben omdat zij teveel streven voor hun organisatie of voor hun persoonlijke eer. En wij willen er nog wel aan toevoegen dat wat zij als God wil zien, daarom Gods wil nog niet behoeft te zijn. Ware dat zo, dan zou God hen toch wel meer zegen op hun werk schenken?

Wij hebben zo ons oordeel over die mensen en over die acties, maar wij blijven er zelf buiten staan. Dit zijn misschien wel de zwaarste gevallen, die iemand te verduren kan krijgen, wanneer hij zich in vertrouwen aan God overgegeven heeft, dat juist dit vertrouwen door zijn omgeving twijfelachtig wordt gesteld. Wanneer aan de hand van cijfers en feiten wordt aangetoond, dat dit vertrouwen misplaatst is. Daarmee kunnen wij een mensenziel diep krenken.

Wij kunnen er ook het werk mee lamleggen. Vraag het ze maar, die mensen, die op één of ander gebied onder ons tot leiding geroepen zijn, waar hun sterkste tegenstand vandaan komt. Het komt niet van buitenaf, maar van binnenuit. De grootste moeilijkheden worden gevormd door de glasheldere betogen, waarom ons kerkewerk of onze acties geen kans van slagen hebben. Het is het uitleggen en verdedigen van de tegenstand, die ze ontmoeten en die zo ontmoedigt. Dat logisch en doordacht opbouwen van de tegenstand! Dat alles is veel moeilijker te overwinnen, dan de onbekendheid die wij in dit nieuwe land ontmoeten tegenover onze denk- en handelwijze.

Wie zal zeggen, hoezeer dergelijke tegenwerking de ontwikkeling al niet heeft vertraagd? Dit trof ons, toen wij dezer dagen een interview lazen, dat redakteur W. F. C. Scheps van "Kerknieuws" had met Dr. J. Verkuyl over de jonge kerken. Dr. Verkuyl, die thans voor goed in Nederland terug is, is als vrijwel geen ander bekend met de verschillende Nederlandse zendingstereinen. Sprekende over de jonge kerken, die hun zelfstandigheid moeten doen gevoelen in hun land, zei Dr. Verkuyl o.m. dit:

> "Vanuit Gods Wet en Zijn Evangelie moeten er lijnen getrokken worden. Daarom moet er ook zoveel nadruk worden gelegd op de lectuurvoorziening. Noodzakelijk is ook de ontwikkeling in de richting van het Hoger onderwijs. Het christelijk universitair onderwijs moet tot ontwikkeling worden gebracht. In Indonesië zijn nu drie christelijke universiteiten, die materiële en persoonlijke hulp nodig hebben. Vanuit Congo is een beroep gedaan op de Vrije Universiteit om hulpverlening bij de opbouw van een christelijke universiteit. Dit vraagstuk is overal aan de orde."

Inderdaad, het is overal aan de orde. Ook in Canada en de U.S.A. en deze passage trekt daarom toch wel sterk de aandacht. Juist op dit punt hebben de U.S.A. en Canada wel enige ervaring. Er wordt in onze kringen ook over een christelijke universiteit gesproken, maar hoe? Indonesië blijkt er nu reeds drie te hebben en de Congo wil er één beginnen. Maar hier zien wij nog aldoor, dat de tegenstand in eigen kring moet worden overwonnen, waaruit die tegenstand dan ook moge bestaan.

Wij denken hierbij nu niet aan degenen, die de noodzaak van dergelijke acties wel inzien en daar moreel ook achter staan. Neen, wij denken aan de tallozen, die aan de kant staan, en die in passief toezien — actief tegenstand bieden.

Of wij dan niet dankbaar moeten zijn voor hetgeen ook hier tot stand is gebracht? Natuurlijk zijn wij dat. Maar wij zijn er in even sterke mate van overtuigd, dat wij al veel verder hadden kunnen wezen, indien meer mensen de hand aan de ploeg zouden slaan en minder mensen zouden toezien om te vertellen, dat de voren niet recht getrokken worden.

Er is geen twijfel aan, dat God alles bestuurt. Maar toch geeft Hij ons een taak, alsof het geheel van ons afhangt of die taak resultaten zal hebben of niet. Al zeggen wij honderdmaal, dat alles verloopt overeenkomstig Gods plan, dan zijn wij toch verantwoordelijk voor de erkenning van het Koningschap van Christus. Al zeggen wij honderdmaal met de Heidelbergse Catechismus, dat God ons alles als door Zijn Vaderhand toeschikt, dan nog zijn wij verantwoordelijk voor elkaars leven.

Wij kunnen elkaar pijnlijk treffen met onze kritiek of met onze passiviteit, al bedoelen wij dit niet zo. En wij kunnen het werk in het Koninkrijk zo blokkeren, ook al "zijn wij er niet tegen."

Wij kunnen onszelf niet voegen bij "de wolk der getuigen", maar naar Bijbels voorschrift moeten wij wel allen "de wedloop lopen, die voor ons ligt."

D.F.

Medische hulp wordt aan duizend vluchtelingen uit Cuba per maand verschaft. Onze foto toont Dr. Santana (zelf eveneens gevlucht uit Cuba) tijdens de behandeling van een patient. Zijn assistente is Mrs. Santana. Zie verder het artikel op bladzijde 3!

HET WORDT VERVELEND IN OTTAWA

Niemand zal willen ontkennen, dat de kwestie van het al of niet hebben van atoom wapens een belangrijk onderwerp is. Het is echter niet het enige onderwerp. Er zijn meer dingen te doen voor de regering, dan alleen maar debatteren over atoom wapans.

Als men de verslagen van de kamerdebatten leest, krijgt men het gevoel, dat er leden van de oppositie zijn, die hiervan niet doordrongen zijn. Het onderwerp komt zo vaak en zo breedsprakig terug, dat het vervelend begint te worden.

Een voorproefje hebben we daarvan reeds gehad tijdens de verkiezingscampagne. Sommige politici legden er de nadruk op, dat atoom bewapening niet de "issue" van de verkiezingen was, om dan de helft van hun speeches te wijden aan de atoombewapening.

Iets dergelijks zien wij in de House of Commons voortgezet. Gedurende het debat over de Troonrede maakte eerst de New Democratic Party er een motie van wantrouwen van. Ellenlange besprekingen gaven tenslotte tot resultaat dat de stemming slechts ternauwernood de regering redde. Wij hadden bijna opnieuw verkiezingen moeten hebben.

Toen wilde de regering verder. Er stond nog zoveel op het programma. Zoals voor de verkiezingen reeds in uitzicht gesteld, wilde de regering een commissie voor defensie in het leven roepen. Opnieuw werden toen lange en weinig interessante debatten gevoerd over de atoombewapening.

Juist daarvóór **had de Kamer** een twistgesprek moeten aanhoren naar aanleiding van een motie, waarbij de regering de documenten zou moeten produceren, die zouden moeten uitwijzen, dat de vorige regering ons land had verplicht tot het aanschaffen van atoomwapens. De vorige Minister-President, Mr. Diefenbaker, ontkende ten stelligste dat dergelijke documenten bestonden. De Staatssecretaris, Paul Martin, beweerde echter, dat het voor veiligheidsreden niet verstandig zou zijn, deze documenten aan de openbaarheid prijs te geven. Het slot was, dat de Kamer besloot Mr. Martin de documenten na te doen zien (waarvan dus werd aangenomen, dat zij wel bestonden) en te doen besluiten of deze al dan niet, of ten dele, aan de leden van de House of Commons konden worden getoond.

Toen dit eindelijk achter de rug was, kon men overgaan tot het benoemen van de commissie voor defensie. En zowaar, opnieuw begon het debat zich te bewegen rondom de atoomwapens. Totdat tenslotte besloten werd de commissie te benoemen, die uit 24 leden zal bestaan. Hiermede zal dan de Kamer verlost zijn van de atoomwapendebatten en zal nu de commissie voor defensie zich hiermee onledig kunnen houden.

In de commissie van 24, hebben 12 Liberalen zitting, 8 Conservatieven, 2 Social Creditors en 2 leden van de New Democratic Party. Minister President gaf duidelijk te kennen, dat Mr. Harkness zeer stellig een bekwaam lid van de Commissie zou kunnen zijn. Zoals men weet is Mr. Harkness Progressive Conservative en was hij Minister van Defensie in het kabinet Diefenbaker. Hij kon zich met het beleid van dit kabinet niet verenigen en trad af. Hij bleef lid van de Progressive Conservative Party.

De houding van Mr. Harknes tegenover de leiding van zijn partij zal wel een grote rol hebben gespeeld, want toen de Conservatives kwamen vertellen welke acht mensen zij in de commissie wilden hebben, bleek de naam van Mr. Harkness te ontbreken. Dit is te betreuren. Dit was een man, die blijk gegeven heeft verstand van Defensie te hebben en belangrijk werk zou hebben kunnen doen in deze commissie. Partij-belang heeft het echter opnieuw gewonnen van practisch inzicht. Mr. Harkness zelf was zeer teleurgesteld over de gang van zaken en vond het maar vreemd, dat hij uitgesloten was.

Nu hebben de Liberalen nog een pijl op hun boog. Zij kunnen Mr. Harkness oproepen om voor de commissie als getuige te verschijnen. Doen zij dit, dan zal Mr. Harkness dit zeker doen en zijn gevoelens ten overstaan der commissie uiten.

Nu is het benoemen van zulk een commissie in het geheel geen bijzonderheid. Dit is meermalen in het verleden gebeurd. Toch is er nu wel iets nieuws in de tekening. Had een commissie voorheen zich slechts bezig te houden met vraagstukken over de besteding van het voor defensie uitgetrokken bedrag, deze nieuwe commissie mag ook iets gaan zeggen ten aanzien van het defensie-beleid. Het is nog moeilijk te zeggen, hoe dit in de praktijk werken zal. Misschien krijgen we daardoor wel weer een nieuw debat over atoomwapenen. Dit is helemaal niet ondenkbaar, gezien het feit, dat de commissie blijkbaar niet veel defensie-deskundigen onder haar leden heeft. Zelfs Mr. Harkness, die wel als deskundige kan worden aangemerkt, heeft de eer niet gehad.

Dit betekent eveneens, dat de commissie het moeilijker zal krijgen, gezien het feit, dat zij langere tijd nodig zal hebben om zich in al de problemen in te werken.

Maar goed, de commissie is er en zij heeft de Kamer nu, voor het moment in ieder geval, verlost van de atoomwapen-debatten.

De regering kan aan het werk gaan.

☆

Inmiddels heeft de Minister van Financiën, Walter Gordon, voor enige afwisseling gezorgd. Hij heeft het eerste budget van de nieuwe regering gepresenteerd en de komende dagen zullen wij getuige kunnen zijn van een debat hierover.

Op het budget zelf hopen wij nog terug te komen. Drs. J. P. Verseveldt, die ons meer dan eens zeer van dienst is geweest met beschouwingen over economische aangelegenheden, heeft ons toegezegd commentaar op de begroting te geven. Wij komen hierop, hopelijk in ons volgend nummer, terug.

Er is echter iets anders aan het licht gekomen. Bij het maken van zijn begroting heeft Minister Gordon de hulp ingeroepen van drie financiële experts, die noch leden van de regering, noch van het Parlement waren, noch ook in Overheidsdienst. Daarover is een storm

(Vervolg op pag. 2)

HET WORDT VERVELEND IN OTTAWA

(Vervolg van pag. 1)

ontstaan, want leden van de New Democratic Party en van de Progressive Conservative Party hebben dit voorval aangegrepen om de regering in het nauw te brengen. Zij beweren dat Minister Gordon nimmer personen buiten regeringskringen in de arm had mogen nemen, omdat begrotingsaangelegenheden strikt geheim zijn, zolang zij nog niet in het House of Commons zijn gepresenteerd.

Het lijkt er dus op, dat de oppositie sterk staat en dat Mr. Gordon in de hoek staat waar de klappen vallen.

Nadere bestudering van de zaak kan echter wel eens uitmaken, dat de kritiek op de handelingen van Mr. Gordon nogal goedkoop is. Hij heeft inderdaad drie mensen om advies gevraagd. Welk advies? Hoe de begroting moest worden samengesteld of welke gedragslijn zal moeten worden gevolgd? Hiervoor is in het geheel nog geen bewijs geleverd en het ziet er naar uit, dat dit bewijs ook niet geleverd kan worden. Wat Mr. Gordon gedaan heeft is de gedragslijn vastgesteld en toen heeft hij gebruik gemaakt van deskundigen, teneinde deze gedragslijn te kunnen uitvoeren. Daartoe heeft hij de goedkeuring gevraagd van de Treasury Board en de drie deskundigen hebben de eed van geheimhouding afgelegd. Met ander woorden, deze drie zijn dus tijdelijk in regeringsdienst gekomen als adviseurs van de Minister.

Is daar constitutioneel iets tegen? Mag een Minister geen gebruik maken van de beste talenten in het land, zo lang hij zich houdt aan de constitutionele verplichtingen?

Voorzover de gegevens thans bekend zijn, heeft het er meer van, dat de oppositie, die hier tegenin wil gaan, opnieuw het landsbelang over het hoofd ziet en uit het voorval politieke munt tracht te slaan. Er is geen enkele aanwijzing, dat de geheimhouding geschonden is door het vragen van advies aan deze drie heren. Er is wel aanwijzing, dat de begroting, — hoe men daar overigens ook over denkt — deskundig is samengesteld.

Op het moment, dat wij dit schrijven weten wij niet hoe alles afloopt. Maar het lijkt er op, dat verschillende politici in Ottawa opnieuw blijk geven klein van begrip te zijn.

Onder de SCHEMERLAMP

(Vervolgd van vorige week)

We gaan verder, ditmaal met de brief van een lezeres in Alberta. Mrs. R. schrijft: "Graag wil ik even op papier met je praten. Ik wilde so graag weten of in Ontario op Zondagen bioscopen, drankwinkels en sportvelden gesloten sijn. Hier in Alberta en in de B.C. is alles op Zondagen toe. Nu is mij verteld, dat oral waar de vlag van England waait, de Zondag als rustdag beschouwd wordt. In de verkiesingstijd zei ons predikant, dat geen van de vier partijen aan ons doel beantwoord solang hier geen A.R.-partij is. Dat kan nog wel so lang duren. De partij van Diefenbaker is voor England en daar houdt men de Zondag in ere. Dat heeft de A.R.-partij selfs in Holland nooit weten te bereiken, want in Holland is op Zondag bioscopen, kroegen en sportvelden open.

Nu wil ik ook graag weten, of in heel Canada de zondagsrust heerst. In N. Zeeland, Suid Afrika, Australie en England heerst zondagsrust. Dat vind ik pragtig, maar hier bij ons dink hulle, dat het alleen in Alberta so is. In de B.C. heb ik gewoond en daar is Zondagen ook alles toe. Saskia, ,ons lees altijd met belangstelling je brieven en hoop je kan er nog vele jaren mee doorgaan. Hartelijk dank voor je moeite."

Dank voor Uw schrijven, Mrs. R. Toen ik het uit had, hief ik het schone lied van Zuid Afrika aan: "Uit die blau van onse hemel, uit die diepte van ons see". (Want als U dáár niet vandaan komt, dan komen wij met z'n allen uit Tibet . .) Wat een oergezellige taal is toch dat Afrikaans! Het was niet zo gemakkelijk om gauw een antwoord op Uw vragen te vinden, daar die het hele land bestrijken. Onze redacteur was toen zo vriendelijk om inlichtingen voor me in te winnen bij het hoofdkantoor van de Lord's Day Alliance. Een betere informatiebron laat zich moeilijk bedenken, wat U?

Hier gaat-ie dan: De Lord's Day Act, die geldt voor geheel Canada — met uitzondering van New Foundland — is een federale wet, waarbij o.a. commerciële sport en amusement op Zondag verboden zijn. In deze wet wordt echter aan de provincies de vrijheid gelaten om bepaalde activiteiten op Zondag in eigen wetten te regelen. Zo is weliswaar in British Columbia de Lord's Day Act in volle kracht, maar de stad Vancouver kreeg van B.C. Legislature toestemming voor zondagssport en -amusement. Ook in Alberta wordt de L.D. Act ten volle gehandhaafd, maar in de laatste jaren wordt daar het openstellen van bowling-alleys op Zondag door de Attorney-General (tevens premier) E. C. Manning min of meer onwillig toegestaan.

In Ontario werd in 1950 een provinciale wet aangenomen, die commerciële zondagssport toeliet. Tien jaar later werd deze wet aangevuld door ook allerlei vormen van vermaak te permitteren. Dit echter met de bepaling, dat voortaan elke gemeente eerst een stemming moest houden, alvorens binnen haar grenzen over te gaan. Tussen 80 en 90 gemeenten hebben reeds zo'n stemming gehouden, maar in een deel kwam de openstelling op Zondag er gelukkig niet door, mede dank zij het werk van de Lord's Day Alliance.

Saskatchewan handhaaft de L.D. Act ten volle. Ook Manitoba houdt de wet in ere, al heeft de bevolking daar eveneens het recht verkregen om in eigen gemeente door een stemming te beslissen. Hierdoor zijn nu in de hoofdstad, Winnipeg, bioscopen en andere plaatsen van amusement op Zondag open. Het Rooms Katholieke Quebec kent al sinds lang commerciële sport en draaiende bioscopen op Zondag.

Wat betreft de verkoop van alcoholische dranken, werd me dit bekend: in B.C., Alberta en Ontario is de verkoop op Zondag verboden. Quebec, Nova Scotia en New Foundland permitteren verkoop, maar onder in een provinciale wet vastgelegde voorwaarden, b.v. in restaurants bij de zondagse maaltijd. Ik vertrouw, Mrs. R., dat U hiermee naar genoegen bent ingelicht.

Tot besluit nog iets, dat ongetwijfeld al onze lezeressen zal interesseren. De Lord's Day Alliance of Canada, die zoveel heeft gedaan voor de heiliging van de Zondag in ons land, bestaat dit jaar 75 jaar. De Alliance werd op 20 April 1888 opgericht in het stadhuis van Ottawa door vertegenwoordigers van diverse protestantse kerken. In het jaarverslag 1962 schreef de General Secretary: "From the hand of God the Alliance of to-day has received a torch of witness to hold high and steady, that it may guide the present generation into paths of peace and wholeness of body, mind and spirit. God give the grace to perform this duty effectively." Hier is een organisatie, die ons aller steun en belangstelling verdient!

Tot de volgende maal, lezeressen. Voor U allen hartelijke groeten van

SASKIA

Obedience

I said: "Let me walk in the fields."
He said: "No, walk in the town."
I said: "There are no flowers there."
He said: "No flowers, but a crown."

I said: "But the skies are black;
There's nothing but noise and din."
And He wept as He sent me back —
"There's more" He said; "there is sin."

I said: "But the air is thick,
And fogs are veiling the sun."
He answered: "Yet souls are sick,
And souls in the dark undone."

I said: "I shall miss the light,
And friends will miss me they say."
He answered: "Choose tonight
If I am to miss you or they."

I pleaded for time to be given.
He said: "Is it hard to decide?
It will not seem hard in heaven
To have followed the steps of your Guide."

I cast one look at the fields,
Then set my face to the town;
He said, "My child, do you yield?
Will you leave the flowers for the crown?"

Then into His hand went mine;
And into my heart came He;
And I walk in light divine,
The path I had feared to see.

George MacDonald

published by the Nat. Union of Chr. Schools.
from: Pilot Series,

George MacDonald, the author of this poem, was born in 1824 near Huntly in Northern Scotland. He secured an M.A. from King's College, Aberdeen, studied three years for the ministry at Highbury College, London, England; served several congregations in Scotland and England but ill health led him to a life of writing. In this poem "Obedience" MacDonald describes the conflict many preachers had, no doubt, during the industrial revolution, when life in the dark, gloomy, sin infested cities was selected by God to be their field of labour.

CAIRO ALS MIDDELPUNT VAN DE GROEIENDE ISLAM

Hoe dringend het is om met de in de Bondsrepubliek verblijvende mensen uit het Midden-Oosten, zowel moslims als christelijke Arabieren, contacten te onderhouden, onderstreepte de zendings-"inspektor" Ds. W. Höpfner in Wiesbaden op de jaarvergadering van de "Evangelische zending in Opper-Egypte".

Deze zending heeft, naar op de door Ds. R. Bars geleide vergadering meegedeeld werd, onder de maatregelen van de Soedanese regering te lijden. Van October 1962 tot Maart 1963 zijn alleen in Zuid-Soedan al 132 blanke zendelingen in verband met de veelomvattende nationaliseringspogingen van de regering, uitgewezen. Onder de daar nog verblijvende 283 zendelingen bevinden zich ongeveer 40 evangelische zendelingen. Het tegenwoordige zwaartepunt van de zending is het gebied rond het Assoean-stuwmeer. De zending heeft op het ogenblik posten in Assoean, Darau en Dakke. 16 Duitsers en Zwitsers werken hier; onder hen bevinden zich zendelingen, artsen en verpleegsters. Daarbij komen ongeveer 50 Egyptische medewerkers. In de provinciehoofdstad Assoean wordt in deze maanden van nieuwbouw een reeds in gebruik genomen modern ziekenhuis met 50 bedden voltooid. Tegenover het gesaeculariseerde Westen schijnt op het ogenblik de Islam, onder leiding van de El Azhar-Universiteit in Cairo de kop op te steken, verklaarde professor Dr. Niederstrasse van Wilhelmshaven. Volgens hem is de in het jaar 970 opgerichte Azhar-Universiteit sedert bijna duizend jaar het middelpunt van een religieus conservatisme gebleven. Weliswaar is dit geestelijke en psychische middelpunt van de Islam steeds bereid zich aan te passen, maar niet om zich te veranderen. Voor vele jonge volkeren geeft de Islam het voorbeeld hoe het Westen en het Christendom te weerstaan. Weliswaar laat de Azhar-Universiteit de eigenlijke reorganisaties aan de Staat over, maar toch hebben juist met het oog op Afrika in Cairo de universiteit en de regering zich verenigd in een politieke zending.

Bovendien vernamen wij, dat de Islam binnenkort over één van de sterkste radiozenders in de wereld zal beschikken. In Egypte wordt voor ongeveer 1 millioen dollar een zender gebouwd met een vermogen van 1.000 Kilowatt, die zal uitzenden onder de naam "De stem van de Islam".

(ICN)

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Good Samaritan Center

Er is een tijd geweest, dat de naam van de stad Miami in Florida alleen in verband werd gebracht met vacantie in wintertijd. Je ging naar Miami toe om er eens "uit" te zijn, om het gemakkelijk te kunnen nemen. Je moest dan natuurlijk wel zorgen wat geld op zak te hebben, want in Miami verwachtte men geen armoede, maar rijkdom en vrolijkheid.

Daar is sinds enkele jaren wel enige verandering in gekomen. Kort nadat Castro op Cuba aan het bewind kwam is Miami een toevluchtsoord geworden voor tallozen, die trachten aan de Communistische greep te ontkomen. Nu is Miami tevens een stad geworden, waarin ontzettend veel leed en armoede wordt geleden.

De Christian Reformed Church is een van de kerken geweest, die hierin een taak heeft gezien en een helpende hand heeft willen uitsteken naar de tallozen, die in nood zijn. De organisatie daarvoor is in handen gesteld van het Christian Reformed World Relief Committee, dat de beschikking heeft over een gebouw, dat de naam draagt van "Good Samaritan Center" en is gelegen 703 S.W. 17th Ave. in Miami.

Dit "center" is voor een 500 Cubaanse gezinnen, of wel 1500 vluchtelingen, een middelpunt van hoop en licht. Hier worden zij vriendelijk ontvangen, hier kunnen zij het bezwaarde hart luchten. Hier wordt voedsel en gedragen kleding liefdevol uitgedeeld.

Dit kantoor werd op 19 April 1961 door Ds. Clarence Nijenhuis geopend, twee dagen na de mislukte invasie in de Varkensbaai op Cuba. Sedert dat fiasco en tot October 1962 arriveerden per vliegtuig te Miami (P.A.A. en K.L.M.) een tweeduizend personen per week. Na October 1962 kwamen enige duizenden vluchtelingen aan als dekpassagiers op de Amerikaanse vrachtboten, die terugkeerden van Havana. waar zij grote hoeveelheden medicijnen en andere goederen afleverden voor de losprijs van een kleine duizend gevangenen.

In 1960 en 1961 konden de vluchtelingen nog kleding en ander dingen meenemen, maar dat is nu niet meer geoorloofd. Zij arriveren met de minimum kleding aan het lijf. Voor vertrek van Havana moeten zij zich zelfs uitkleden in een klein gebouwtje op het dokter onderzoek. Zolen van schoenen worden opengetrokken en goede schoenen worden achtergehouden.

De communistische regering staat hun toe om naar de V.S. te trekken op voorwaarde dat zij alle eigendommen welke zij bezitten aan de Regering overschrijven en dat hun passage in Amerikaanse dollars is betaald. Dit geldt voor rijk en arm, voor de eigenaar van landerijen en fabrieken, voor de kleine bezitter van een huisje met een stukje grond, verkregen als vrucht van vele jaren arbeid.

Een niet gering aantal vlucht in kleine scheepjes, hetgeen een hachelijke onderneming is. Het vermoeden is gerechtvaardigd dat velen bij die poging in de oceaan omkomen. Waneer zij ontdekt worden door Cubaanse of Russische kustwachtschepen, worden zij onverbiddelijk neergeschoten.

163.000 vluchtelingen zijn tot nu toe te Miami bij de Amerikaanse Regering ingeschreven, waarvan een 60.000 naar andere delen van de V.S. zijn verhuisd. Vóór deze intocht begon, waren er hier al een 100.000 Cubanen. De totale Cubaanse kolonie te Miami telt ongeveer 200.000 zielen. De bevolking van Grand Rapids is kleiner. Er zijn te Miami duizenden Latijn-Amerikanen van het Zuid Amerikaanse Continent, zodat Miami een Spaans sprekende bevolking heeft van een kwart miljoen.

Er is veel ellende onder deze vluchtelingen. Vele gezinnen zijn uiteen gescheurd. Ouders zonden hun kinderen vooruit naar een familielid. Ook vele ouden van dagen zijn overgekomen. Het kwam meermalen voor dat een gezin zich aan boord van een vliegtuig te Havana bevond, gereed voor vertrek, waarop de echtgenoot er weer werd afgehaald onder één of ander voorwendsel. Er zijn vele gevangenen tot vele jaren veroordeeld. Er is veel, om ernstig voor te bidden.

Het is te begrijpen dat deze mensen hier aankomen in een staat van grote verwarring, weggehaald uit hun gewone doen, in een vreemd land, waarvan zij de taal niet verstaan. Er bevinden zich onder hen doctoren en advocaten, maar ook eenvoudige mensen van het land en vissers. De meerderheid is Rooms Katholiek, maar bij velen is dat verband van geen betekenis. Wij vragen hen niet naar hun religie. Velen stellen groot belang in de lezing van de bijbel. Wij geven hun bij hun eerste bezoek altijd een Nieuw Testament en nodigen hen uit tot een bezoek aan onze kerk. Er komen 's Zondags ongeveer 350 vluchtelingen naar onze drie diensten. Ds. Clarence Nijenhuis wordt thans bijgestaan door Ds. Brandt Bruxvoort en Mejuffrouw Judith Grotenhuis.

Aan deze 500 gezinnen geven wij porties levensmiddelen bestaande uit: rijst, melk in blikjes, zwarte en bruine bonen, tomaten saus, olie en zeep. Een groot gezin ontvangt een portie elke week, 2 of 3 mensen een portie elke twee weken en aan één persoon alleen een portie elke vier weken, ter waarde van $ 2.75. De vluchtelingen zijn zéér begerig om bij ons ingeschreven te worden voor de distributie van deze waren. Van de Amerikaanse Regering ontvangen zij een bedrag variërende van $ 35.00 to $ 100.00 per maand, waarmee ternauwernood huur, gas en electrisch licht wordt gedekt. Zij ontvangen van de Regering ook enig surplus voedsel, bestaande uit rijst, maismeel, kaas, pinda-boter en vlees in blik.

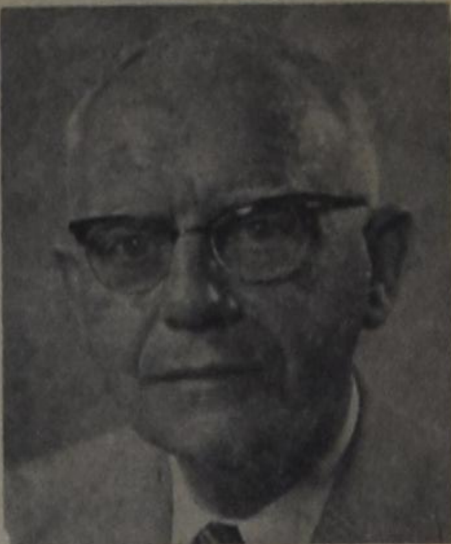
Ook geven wij een 2000 stuks gedragen kleding per maand af, die wij ontvangen van onze kerken (wij houden ons aanbevolen!). Gedurende de laatste wintermaanden gaven wij 750 lichte dekens af. De huizen waarin de vluchtelingen wonen zijn tochtig en koud, vooral in de winternachten. Zij wonen in oude apartment-huizen, e.d. Zo nu en dan betalen wij voor een bril of een paar schoenen. Velen van hen zijn hulpeloos zonder bril. Welk een vreugde wanneer wij aanbieden een bril te verschaffen.

Ons medisch middelpunt, 1894 S.W. 8th Street, alhier, speelt ook een belangrijke rol in onze hulpverlening. Onze medische staf (vijf Cubaanse dokters, twee verpleegsters en een apotheker) staan onder toezicht van Dr. Jay van den Bosch en werken onder de dagelijkse leiding van Dr. Santana. Er zijn vele zieken. Medische hulp wordt verleend aan duizend vluchtelingen per maand.

Het is verheugend dat de Chr. Ref. Church een deel van deze vluchtelingen in hun verlorenheid mag opzoeken en op de been helpen. U en wij werken hierin samen. Wellicht realiseren al onze kerken zich niet welk een groot voorrecht wij hebben om enige balsem in deze poel van ellende te mogen gieten en dat alles in de onvolprezen naam van de Heer Jezus Christus. Welk een zendingsmogelijkheden liggen hier open door deze mensen te mogen wijzen op het Woord van God, dat zij niet kennen. Een eenvoudig vrouwtje, dat ons slechts één keer bezocht, schreef ons vanuit New York (vertaald uit het Spaans):

"... wij waren zo verward, we gevoelden ons geheel verloren, ver van ons eigen land, en toen U de bijbel in onze handen legde, was 't als medicijn voor een zieke, of als een glas water voor een dorstige ..."

Bid voor ons, bid voor de vluchtelingen, bid voor het Cubaanse volk onder het juk der slavernij, dat naar vrijheid en vrede dorst, welke wij hier bezitten, maar dikwijls zo weinig waarachtig waarderen.

JOHN YFF

De schrijver van dit artikel, de Heer Joh. Yff, woont thans te Miami, Florida, doch is akfomstig van Amsterdam. Vele jaren is hij in dienst geweest van de bekende Koninklijke Nederlandse Stoomboot Maatschappij, voor welke maatschappij hij onder meer in Zuid-Amerika was gestationeerd. Hierdoor heeft hij de Spaanse taal vloeiend leren spreken. Overigens is het Spaans slechts één van de talen die de Heer Yff in lezen en schrijven machtig is.

...Bij zijn pensionering heeft hij zich beschikbaar gesteld voor de Chr. Ref. Church, die een dankbaar gebruik maakt van zijn diensten in het werk voor de Cubaanse vluchtelingen. Aanvankelijk is dit werk begonnen door de Chr. Ref. Board of Home Missions, doch thans is dit overgenomen door de Chr. Ref. World Relief Committee.

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

De Ruines van Pergamum ②

De koude en gure wind kon ons niet verhinderen om in de auto te stappen en een begin te maken met de excursies naar de opgravingen. Dit was tenslotte het doel van de reis en we hadden er ruim 400 kilometer over slechte wegen voor afgelegd.

Allereerst begaven we ons naar het Asclepion, wat zo genoemd werd omdat daar onder meer de tempel stond van de godin der genezing, Asculapos. Op de ingang van deze tempel was in vroeger tijden de volgende inscriptie aangebracht: "In naam der goden is het de dood verboden hier binnen te treden".

Het heiligdom aan deze god gewijd, werd gebouwd ver voor de geboorte van Christus en de aanbidding van Asculapos was overgenomen van de Grieken, die in Epidaurus eenzelfde soort tempel reeds hadden. In 156 vóór Christus werd het gebouw in Pergamum echter verwoest door een aardbeving en

Overzicht Asclepion opgravingen, Pergamum

in de 2de eeuw na Christus herbouwd door Caesars en de rijke inwoners van de stad. De gebroken pilaren zijn weer aan elkaar gemetseld en slank steekt hun bouw af tegen de ruwe achtergrond van de bergen. De ingang van de tempel is weer in tact en de vloer bestaat, net als vroeger, uit witte marmeren tegels. De toegang tot het Asclepion (de plaats dus waar de genezingen plaats vonden) bestond uit een onderaardse "heilige gang", die leidde naar de baden en fonteinen met "genezend" water, alsmede naar een theater dat plaats bood aan 4500 bezoekers en naar een bibliotheek. Het Asclepion was dsu min of meer een "kurort".

Bij het betreden van het terrein komen we al dadelijk bij de ingang van de "heilige gang". Deze staat in verbinding met de Telesphorus tempel, welke genoemd is naar de symbolische oprichter van de stad Pergamum. In deze tempel werden de zieken ter ruste gelegd en konden zij slapen. Door de priesters werd verteld, dat de godheid in een droom tot hen zou komen en zou mededelen welke kruiden of medicijnen elk van hen nodig had om beter te worden. In de "basement" van de tempel waren nissen aangebracht, zodat de patienten afzonderlijk konden liggen.

Klaarblijkelijk verzamelden deze mensen zich op het plein temidden van tempels en baden. Ook daar vandaan was een toegang tot deze "heilige gang". In het plafond daarvan kunnen we nu nog de grote vierkante gaten zien die op ongeveer drie meter van elkaar zijn aangebracht. Volgens overlevering stonden bij deze gaten, bovengronds, mannen die door de patienten, op weg van de Telesphorus tempel, niet gezien konden worden.

Telesphorus Tempel, gebruikt voor zieken om te rusten en te slapen

Telkens wanneer iemand in de buurt van zo'n gat kwam, riep één der mannen naar beneden: "Voor de dood is hier geen plaats" en verderop riep een volgende: "Iedereen zal hier genezing vinden". Op die manier ontvingen en ondergingen de zieken reeds suggesties en stimulaties, die naar zij dachten, van de goden afkomstig waren. De dromen in de tempel, zonnebaden en andere baden, moesten dan daarna meehelpen aan hun genezing. Ook kweekte men in het Asclepion verschillende soorten planten, die werden gebruikt om er de geneeskrachtige kruiden van te bereiden. Tijdens het gebruik van de baden, smeerden sommige patienten zich in met modder. Verder werd veel gedronken van het water dat uit de "genezende" bronnen" voortkwam.

Door al deze methoden zouden vele zieken dan beter geworden zijn.

De "heilige gang" is reeds gerestaureerd en ziet er precies zo uit als toen deze net gebouwd was, een paar honderd jaar na Christus. Alleen ontbreekt het marmer op de muren van deze plm. zeventig meter lange passage.

De bibliotheek en het theater maakten eveneens deel uit van de genezing. In de eerstgenoemde plaats konden de patienten voor ontspanning lezen en in het theater werd hun aandacht afgeleid door het ten tonele gebrachte. Dit kleine theater, zoals het nu genoemd wordt, is voor een groot deel gerestaureerd en elk jaar in Mei worden hier weer feesten gehouden en spelen opgevoerd. De granieten zitbanken bieden weer plaats aan velen en sommige stoelpoten hebben nog de originele oude gebeeldhouwde leeuwenklauwen. Het platform of toneel is van grote platen wit marmer met blauwe aderen doorweven en is een juweel op zichzelf. En ook hier groeien weer, precies als bij alle andere opgravingen het geval is, de wilde bloemen tussen het gesteente. Het is één veld van camille en daartussen wat wilde anemonen.

Wij nuchtere Westerlingen halen natuurlijk onze schouders op wanneer we dergelijke plaatsen met geneeskrachtige bronnen zien en misschien dat de Moslem bevolking van vandaag, er ook min of meer sceptisch tegenover staat. Echter niet allen, want bij "de heilige fontein" stond n.l. een struik met een lapje aan één van de takken gebonden. Dat betekent dus dat nog niet zo lang geleden hier iemand was, die óf om genezing heeft gebeden óf de wens daarvoor tot uitdrukking heeft gebracht.

Theater Asclepion, Pergamum

De opgravingen van het Asclepion zijn nog maar voor een klein deel voltooid en op het terrein zijn stukken met prikkeldraad afgebakend. In Mei hopen de Duitse archeologen voort te gaan met hun onderzoek en blootleggingen.

Delen van de eerste muur die het geheel omgeven heeft, zien we nog op verschillende plaatsen. Natuurlijk willen we graag foto's nemen van dit alles, hoewel het zo snijdend koud was dat we nauwelijks onze camera vast konden houden.

Bijna hadden we ook een opname gemaakt van de oude Turkse vrouw die ons toegangskaartjes had verkocht. Ze woont in een huisje vlak bij de overblijfselen van de Telesphorus tempel. Haar gezicht was verweerd en talloze gouden tanden sierden haar mond. Ze ging gekleed in de wijde Turkse broek en droeg ook de rest van de klederdracht. Hoewel ze natuurlijk een hoofddoek droeg, was ze totaal niet gesluierd en haar blauwe ogen twinkelden in haar hoofd. Een vrouwtje dat gewend was vreemdelingen te ontmoeten. Toen ze echter de camera op zich gericht zag, maakte ze ineens rechtsomkeert en verdween in haar lemen huis. Maar nauwelijks hoorde ze de auto vertrekken of ze stond alweer in de deur en wuifde ons hartelijk en glimlachend na.

(Wordt vervolgd.)

JAPAN

by Rev. C. Schemper

God speaks and has spoken in Japan through faithful Christian missionaries and through His written Word.

The hostilities of the Second World War had ceased. The charred ruins of Hiroshima and Nagasaki with its maimed victims was but a constant reminder of the destructive power of the atom to a once proud and powerful Japanese Empire. The presence of American forces within their nation was but a reminder of their military defeat. General Douglas MacArthur had been given the task not only to supervise the army of occupation, but also to direct and assist Japan on the road to economic and political stability. The General and his corps of assistants did much to restore the nation to a peaceful existence. There can be no doubt that much was done for the welfare of the Japanese people.

It was in 1950 that it became evident that General MacArthur was convinced that Japan needed more than just economic assistance in its great program of reconstruction. It was in this year the General heard of the ministry of the World Home Bible League through his personal physician, Dr. Hamline a vibrant Christian. As a result, General Douglas MacArthur invited the League to begin Bible distribution in Japan as soon as possible. Although a staggering challenge to the still young Bible League, its Board of Trustees were convinced that this was an opportunity God had sent to them. Although for the present, finances hardly seemed to permit such an ambitious program, nevertheless in faith they accepted this challenge. The problems of the administration of such a program was soon solved by the forming of a national committee there under the capable leadership of a missionary, Rev. John De Maagt, serving there for the Reformed Church of America.

Rev. Bruggers who is in charge of Temple Time - Japan posing outside of the Temple Time office in Fukuaka. Temple Time uses 500 Testaments per month.

God soon sent Japanese Christians who diligently set about the task of Bible distribution. Among these was Mr. Masatuma, a Japanese elder who was formerly Secretary of the Japanese Railroad Y.M.C.A. These native Japanese Christians faced the challenge of Bible distribution with zeal and determination to reach the homes of Japan. The work of Bible distribution soon spread to every prefecture in Japan. This was much facilitated by the fact that Mr. Masatuma, because of his former position, had a life time pass on all Japanese railroads.

Sower groups in Japan were organized throughout Japan. Scores of Christian Japanese in various areas of Japan participated in reaching the Bibleless homes of Japan. Those who received the Scriptures were of every walk of life. Some were university students while others were fishermen and laborers in silk factories. The stipulation of the League that Scriptures were to be given to those who promised to read it, was strictly observed. In addition to this, they conducted a follow-up program. The names and address of each one receiving the Scriptures was registered by the distributor. These names and addresses were filed. Periodically cards were sent to those who received their free Scriptures inquiring as to whether they were reading the Word, as they had promised. The returns have been most encouraging, indicating that a high percentage were reading their Bibles. It was learned that an encouraging number of them had affiliated with Protestant churches.

Bibles are also going to the more remote areas of Japan in cooperation with Shinto Time (The Japanese Radio Broadcast of Temple Time). The offer of a free Bible is presented on the program. In response to this, requests for the Scriptures, accompanied with a promise to read them, have ranged up to one thousand a month. Another avenue has been through the Fokuoko work, originally envisioned by Dr. Albertus Pieters, a pioneer missionary in Japan. The nature of this work is that of using the newspaper in which the teachings of Christianity are explained to the people. Perhaps, one could compare it to the ads of the Knights of Columbus in our papers. Offers of free Scriptures were presented so that anyone interested might learn to know more about Jesus Christ.

The distribution of Japanese Scriptures is not only limited to Japan itself. Recently a shipment of 500 Japanese New Testaments was sent to a Japanese group in Brazil. Shipments have been sent to Japanese immigrants in southern New Jersey who are employed by the largest frozen food company in the United States. Some Japanese Scriptures have gone to the lonely shores of the Pacific of Western Canada where they have begun oyster bed farms. Many Japanese sailors in such parts as New York, San Francisco, Charlestown, Chicago, Toronto, etc. have been given the Word of Life.

"Come unto me all ye that labor and are heavy laden, and I will give you rest."

By the request of Evangelical missionaries in Japan, the League has participated in a program of translation. In 1958, after a visit by Mr. William Chapman (founder of the Legue) in Japan, Christian Reformed missionaries began the translation of the Scripture pamphlet, "God Speaks" into the Japanese language. This was published in 1959 and has been enthusiastically received by missionaries throughout Japan.

In 1962 the entire Japanese program was reorganized with the purpose of setting up a more ambitious program of distribution. This program initiated, besides its regular program, a distribution of one million Gospels of John. Last year already 10,000 university students received a copy of the amplified version of the Gospel of John in the Japanese language. The work of distribution is presently under the directorship of Rev. Maas Vander Bilt, Rev. Ben Ypma, and Rev. Glen Bruggers.

The work of Bible distribution has proven most fruitful in Japan. The fact that the literary rate in Japan is one of the highest in the world, and that the typical Japanese is an avid reader has contributed to its effectiveness. The numerous reports in which the Holy Spirit has brought individuals to a saving knowledge of Jesus Christ has been most encouraging. Several specific examples confirm us of the power of the Word.

We are reminded of Keiji Hirota, a Japanese peasant who went to Tokyo to work in a steel mill. Mr. Keiji Hirota read about the offer of a free New Testament in the newspaper for those that had none and promised to read it. He promptly requested a copy, and promised to read it. After receiving it he began to read it, but due to the lack of interest, laid it aside. After three months he received a card which inquired whether he was keeping his promise to read his New Testament, and if it had influenced him. This stimulated him to a concentrated study of the Scriptures. He was refered to the Rev. Robert Sutton, a Christian Reformed church missionary. The Holy Spirit used the reading of the Word, and this missionary, in bringing this man to a saving knowledge of Christ. Today Keiji Hirota is a student at the Reformed Bible Institute. After graduation he plans to return as a lay missionary to his own people. May the seed here shown bring forth yet a hundred fold.

Another touching account of the power of the Word is seen in Maseo Koube. Maseo was Korean born, and came to Japan during World War II. He became involved in a series of crimes. He was arrested, tried and sentenced to death by hanging for the crimes of robbery, rape and murder. Every means of appeal by his lawyer was denied. His lawyer, as a last attempt, decided to make an appeal on the anniversary date of the Peace Treaty when festive spirits were high, hoping that some measure of clemency would be granted. He was rudely disappointed when his appeal was returned with the judicial comment, "There can be no pardon for so miserable a criminal as Maseo Koube".

After having received this reply, a little old gray-haired Japanese man passed Maseo's cell. The man was Mr. Masatuma. In a typical Japanese form of a polite greeting, they both bowed. The old man paused, and, as the condemned Maseo blurted out the sordid story of his life, which had led him to the death cell. Maseo, concluding his life's history, murmured that now his last appeal had been absolutely denied. Mr. Masatuma spoke words of hope and comfort by directing him to Jesus Christ. As he left this condemned man, he left with him a New Testament and said, "Read this and between its covers you will find pardon even available for you."

The message of this New Testament, very unfamiliar to Maseo, spoke to him. The account of the salvation of the thief on the cross touched his heart. He was impressed with the marvelous grace of God, and that if the thief was saved, there was also hope for him. Through the powerful working of the Spirit, Maseo Koube by faith was another sinner saved by grace.

Maseo Koube was hung, but the day before the rope was placed around his neck, for the first and last time in this life he partook of Holy Communion. Old Mr. Masatuma and a pastor shared this blessed experience with him. This commemoration of God's pardoning grace in Christ and the assurance of Christ's shed blood and broken body unto the remission of all our sins was celebrated in a death cell. His last words were a warm testimony of assurance and conviction concerning his redemption in Christ.

Maseo Koube was a condemned man, but saved by God's marvelous grace. How startling is the fact that of Japan's 94,000,000 people, less than 2% are Christians. The other 98% of Japan stand as condemned before God, as Maseo Koube before he was led to a saving knowledge of Christ. The Scriptures are clear that "He that believeth not is condemned . . . and how shall they believe unless they hear".

Japan is an open door — a needy field. Pray for the faithful missionaries there. Pray that many may be reached with the preached and written Word. The masses must be reached. Scripture distribution is an effective and economical tool of evangelism in reaching the masses of the islands of Japan.

DE STATISTIEKEN WIJZEN UIT DAT DE VOORLICHTING VAN HET PUBLIEK DE KANKERBESTRIJDING TEN GOEDE KOMT

Er zijn concrete bewijzen, dat het voorlichtingsprogramma van de Canadian Cancer Society vele Canadezen het leven redt, volgens de heer J. A. Cowan, voorzitter van de public information committee van de Society.

"Het punt waar het bij alle voorlichting op aankomt", aldus de heer Cowan, "is dat men zich vroeg meldt — dat betekent naar een dokter gaat zodra men een ongewoon lichamelijk symptoom opmerkt. De cijfers wijzen er op, dat steeds meer kankergevallen in het beginstadium in plaats van in een vergevorderd worden behandeld. Ze wijzen eveneens op een gestadige toename van 5-jaar overlevingen — d.w.z. mensen die 5 jaar na het begin der behandeling nog in leven en gezond zijn".

Een onlangs uitgevoerde studie in Canada heeft, volgens de heer Cowan aan het licht gebracht, dat over een periode van 17 jaar het aantal gevallen van lipkanker dat vroegtijdig werd ontdekt en gerapporteerd, is gerezen van 83% to 95%; het aantal gevallen van huidkanker dat vroegtijdig werd gerapporteerd rees van 80% to 98%; dat van halskanker van 55% tot 71% en borstkanker van 67% tot 82%.

"Er bestaat een veelbetekenend verband tussen de cijfers van een vroege rapportering en die van de 5 jaar overlevingen", zo vertelde hij (kankerspecialisten spreken liever over "five year survival" dan over genezing", daar er altijd de kans bestaat, dat de ziekte terugkomt). De "five year survival" cijfers worden steeds groter en naar mijn mening is dat te danken aan het voorlichtingswerk van de Canadian Cancer Society".

De cijfers der overlevenden van vroeg gerapporteerde gevallen in vergelijking met die in later stadium werden gerapporteerd, wijzen eveneens op de belangrijkheid van een vroege rapportering. In borstkanker bijvoorbeeld blijven 75% van de vrouwen die vroeg zijn behandeld tenminste 5 jaar in leven; maar van hen die pas in een laat stadium voor het eerst behandeld werden bleef slechts 5% in leven.

"In het algemeen heeft men met borstkanker 50% kans dit te overleven", zo vervolgde de heer Cowan, "en dat omvat zowel vroege als late gevallen. Met meer voorlichting moet het mogelijk zijn dit getal omhoog te brengen. En dezelfde mogelijkheden bestaan voor andere soorten kanker".

Bij het voorlichtingswerk van de Society zijn meer mensen betrokken dan bij het onderzoekings- of het maatschappelijk werk. In geheel Canada werken per jaar 20.000 vrijwilligers aan de voorlichting van het publiek over deze zo gevreesde ziekte.

Hi Neighbours!

Wise old Solomon once said: "There is nothing new under the sun". Well, I wonder what he would have said about a pamphlet which is given out by the Canadian Wall Paper Manufacturers Ltd.

It is new and delightful. It shows something brand new in a home decorating idea, namely murals. What are murals?

We used to think of them as a painting done on the wall. It still has the same idea, but you can now buy a complete mural in wallpaper. It covers a space of 23 square feet and you buy the background paper to decorate the additional wall space. Some show beautiful scenery, a fisherman's village, the Parthenon, splendid atmosphere and symbolism of ancient Greece, even one called Sunnybrook, which has a beautiful country scene, complete with windowframe. Dramatic interest and depth are created in this setting and people will come into your home and look at your wall, wondering at the beautiful view.

I have an idea which might be used by the advertisers. It would be a scene for a different season. In winter it would be a scene of a sunny street with flowers in the gardens and beautiful green trees. Bluebirds and Robins would be shown. Then when hot July would roll around . . . zip . . . remove the scene and put another in its place: a snow scene, a quiet garden with a thick mantle of snow, or a silvery garden covered with frost, creating a fairy-like view in any backyard some quiet winter morning. Can you imagine a better way to cool off on a humid day indoors?

Since the wallpaper people have not come up with such a bright idea, murals will become something new but perhaps a bit tiring after looking at an unchanged scene year in year out.

•

Since we cannot all live at the beach and must put up with summer heat and high humidity in some parts of Canada, we can look at pictures or read of cooler places. There are such places in Canada where it is very pleasant and quite cool, where only in July and August the temperature rises to an occasional 90° F. This is Labrador, the Northeastern spur of the Continent of North America. This little known corner of Canada is part of the newest province, the island of Newfoundland. Many people may be quite surprised at this for we heard and read of the addition of this province as part of Canada on March 31, 1949, without realizing that not only had Canada added 422,734 sq. miles of island but with it 110,000 sq. miles known as Labrador. The reason for its cool climate is the cold Labrador Current coming down from the Arctic which washes its shores. The summer is short and snow covers the ground from September to June.

Yet this cool country is not completely uninhabited as you might imagine. Labrador has a permanent population of 5000 people, 800 of them Eskimos, and several bands of Indians. In summer many fishermen from Newfoundland settle here as cod fishing is one of its main industries, as well as herring, seal, salmon and lobster.

Labrador is very rich in natural resources. Iron ore has been one of its chief sources of income since 1954, other deposits were discovered in 1962.

Tremendous hydro electric potential exists here and surveys are being made. The Grand Falls on the Hamilton River, has a sheer drop of 302 feet, much greater than Niagara Falls and it could produce up to 4,000,000 horsepower.

We have probably all heard of the airport at Goose Bay, Labrador. This airport was built during World War II to transport troops and supplies from Canada to Europe. It is Labrador's best point of contact with other parts of Canada and the world, since there are few railroads and it can only be reached by sea six months of the year.

There is as always in such outposts a lack of convenience and necessities of life which we tend to take for granted. Labrador has a vast area and very small population, living far apart and as a result is not too well supplied with hospitals, doctors, and schools. One man, of whom Canada should be very proud, has been responsible for supplying the health-care, education and religious services which these people lacked.

A "Canadian missionary" he is sometimes called but that only gives him partial credit for all the work he did for and among the people of Labrador. Dr. Wilfred Grenfell, who later received the title Sir Wilfred Grenfell, was born in Cheshire, England, in 1865. Son of a minister, teacher and evangelist, he had a particular love for an adventurous life. He also loved the sea, which offered many exciting experiences to him. He was acquainted with many fishermen which influenced his day dreams of sea voyages.

Labrador, Northeast of Quebec

Grenfell was raised in a Christian home, but became personally committed to the Christian life while the Evangelist, the late D. L. Moody was holding special services in England.

Grenfell began to realize that to be a real Christian one must lead a life of total submission to God's will and just attending church was not nearly enough for him. He began to work among the "down and outers" in the slums of the city, not only preaching to them but helping young men and boys as well as older men to start new lives.

Not being an industrious student at the College where he studied to become a doctor, he was not deterred from becoming a surgeon in 1888, a career which was to be one of the means with which he served his Lord so ably. The call to be an evangelist however was offered to him, as well as to become ship's surgeon on a mission-ship, serving North Sea fishermen. He took it immediately. He loved the work, and when later he was transferred to a boat which served the cod-fishermen off Newfoundland, he was equally enthusiastic. In this way he sailed along the Labrador coast and even visited the settlements inland by launch.

On one of these trips he visited 50 settlements and treated 900 patients, also books, clothing and magazines were distributed among them. While on shore Dr. Grenfell, together with the boat's captain conducted religious services.

Labrador began to have a deep attraction for him, for Dr. Grenfell saw the great need the people suffered by way of lacking the simple necessities of life. It so gripped him that he felt the urge to return again and again. He relived the physical sufferings and also awakened in them a response to their spiritual need. He taught them that they were not a forgotten race, but God's people and His love was expressed in the many kind deeds he performed. People grew to admire and adore him and they anxiously awaited his next visit.

While in Labrador Dr. Grenfell began an attack on the traders who sold strong drink to the fishermen. He met with a great deal of opposition. When back in England, he spoke at many meetings to arouse interest among the people for mission work among the people of Labrador. It was not easy to convince his audience, for Labrador was a place far removed from them, but after a few years he again returned to work among the fishermen in the North Sea. He was actually engaged at every opportunity to spread the news of the needs of the Eskimos in Labrador and his main desire was to raise enough money so a hospitalship could be built. He did not succeed but returned to his favourite spot after an absence of 3 years. His earlier influence was clearly seen for in that time a small building had been prepared and served as makeshift hospital.

In the years he spent on the mainland Dr. Grenfell worked without let-up to improve living conditions, a more balanced diet for the inhabitants, urging the people in England and America to investigate the possibilities of mining and lumber industries. He even sent appeals for suitable seeds to his friends in America. Women were trained at his suggestion to develop their talents of haak-mat making, ivory and wood carving, making gloves, moccasins, and coats from deer and seal skins.

The need for education was next on his list. Dr. Grenfell's trips had been made through Canada and to cities in America like Boston and New York. His speeches had brought his appeal for funds close to the listeners and he had gained many supporters. When the financial backing was needed to further his work, his supporters set about forming an organization which would collect funds and give him whatever support he needed. This organization became known as the International Grenfell Association, which still carries on his work. It has been a great power in improving the conditions of the scattered settlements along the Labrador coast. They have established hospitals, nursing services, schools and orphanages and have encouraged industrial and handicraft arts. Hospitals are located at four locations, and boarding schools were built and are operated at these same locations. Hospital ships bring medical assistance to remote areas. The Grenfell operations are interdenominational but since then the Moravian Missionary Society has worked among the Eskimos for a century and a half.

Dr. Grenfell struggled against opposition from governments, traders, poverty, disease and the hardships of a sub-arctic climate but he succeeded. Sir Grenfell died in 1940. He loved advanture but more than that, he loved people.

In living his Christianity, Dr. Grenfell inspired thousands to an ideal and purpose in life, and built up a vast support in the United States, Great Britain and elsewhere — men and women who continue his work today. Dr. or Sir Grenfell is one Canadian we should be very proud of.

Yours for a cool July,
your neighbour

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Belofte

Hoe oneindig teer
legde Gij terneer,
in een mensenhand,
ons kind, — maar Uw pand.

'n Levend wonder, dat
Gij Zelf houdt omvat,
als een zeker merk
van Uw eeuwig werk.

Wilma Jonkheer

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(33)

In de bloemenwinkel van Wharton was van alles te beleven in de dagen die aan het Washington-diner vooraf gingen. Iedereen moest er wezen als elk ander daar ook was en er vlogen heel wat plagerijen heen en weer.

Randall stapte er binnen, midden in de geur van vochtige warme aarde en allerhande bloemen. De jongens die er al op hun beurt wachtten, zagen hem komen met een langzame glimlach om hun lippen.

"Wie is de gelukkige deze keer, coach?" vroegen ze, elkaar knipoogjes toewerpend en hardnekkig weigerend zijn rang als gewoon student te aanvaarden. Er was nog altijd iets van terughoudendheid in hun woorden; soms verdroot hem dat, maar soms deed het hem ook goed. Zoals nu. Hij lachte terug en antwoordde: "Ikke," tot aller grote hilariteit.

Hij wachtte tot ze de deur uit gestommeld waren, rondneuzend alsof hij niet goed wist wat te bestellen. Maar toen ze eenmaal weg waren stapte hij resoluut op de verkoopster af en sprak op een toon die bewees dat hij gewend was orders te geven:

"Twaalf rode rozen met lange stelen en een corsage van witte roze-knoppen. Wilt U die laten bezorgen bij Fay Thurston in het meisjes-gebouw?"

Hij wachtte tot ze het opgeschreven had en vervolgde: "En stuur de rekening naar D. Randall MacRae, Postbus 321, wilt U? Dank U wel."

Daarna lette hij er op dat ze naam en adres correct had en schreef dan een paar woorden op een kaartje, dat hij liet insluiten:

"Fay:
Ik heb wel eens gehoord dat rozen een boodschap over kunnen brengen, zonder woorden. Ik hoop dat deze rozen dat voor mij doen.
Randall."

Toen de lange doos bezorgd werd, 's middags voor het diner, was Fay juist bezig zich aan te kleden. Ze had een nylon-kous aan en stond met de andere in haar hand. De klop op de deur onderbrak de operatie. Nita stak haar donkere hoofd om de hoek, ook nog bezig zich te kleden.

"Is het voor jou, Fay?"

"Ik geloof het wel. Maar wat denk je? Als dit een corsage is ben ik een olifant."

"Misschien denkt hij dat!"

"Je zou het wel zeggen." Met zenuwachtige vingers pakte ze de doos uit. Zij wist al bijna wat er in zat.

"O, kijk eens, Nita. Zijn ze niet prachtig?"

Toen zag ze het kaartje, las in een oogwenk wat er op stond en voelde een warme blos naar haar wangen stijgen. Haastig griste ze het weg en verborg het onder haar kleren, voor Nita gelegenheid had het te zien.

Nita keek even naar de donkerrode rozen en de corsage van witte knoppen die prachtig uitkwamen naast de bloemen in volle bloei. Er was even een blik van afgunst in haar ogen, maar haar stem was volkomen neutraal.

"Randall?" zei ze. Het woord was een vraagteken, meer niet. Zelf ging ze met een knul die in het dorp op kamers was en een eigen auto reed. Ze dacht: "Zou ze zich laten kussen?", terwijl Fay antwoordde: "Ja, vind je ze niet prachtig? Mag ik jouw vaas lenen. Ik heb er geen die diep genoeg is."

"Tuurlijk; ik heb het ding toch niet nodig hier, tenzij ik mezelf rozen koop. Maar laten we opschieten zeg; het is al half zes."

"Echt?" Fay greep de gelegenheid aan om naar haar slaapkamer te glippen, waar ze vlug ging zitten en het kaartje nog eens over las, terwijl de blos weer naar haar wangen steeg. Ze borg het zorgvuldig weg in een la van haar bureautje.

In zijn kamer in de "Gym" liep Randall rond op blote voeten en nog in zijn ondergoed; in elke hand droeg hij een broek en vroeg zich af welke hij aan zou trekken. Zou hij zijn jacquet dragen of niet? Toen hij het costuum een paar dagen geleden naar de kleermaker had gebracht om het laten borstelen en persen, had Craig hem spottend toegeworpen: "Als je dat aantrekt ben je een grote ezel. Je hoeft me niet te geloven, maar je zult er berouw van hebben als haren op je hoofd, man."

Hij had het toch laten persen. Nu stapte hij van het ene been op het andere, weifelend wat hij doen zou. Tenslotte won de democratie het over de etiquette en hij trok zijn donkerblauw pak aan. Hij kreeg er geen spijt van ook.

Toen hij klaar was haastte hij zich naar het meisjesgebouw. Hij was aan de late kant en geen klein beetje zenuwachtig. Dit was zijn eerste officiële avond uit met Fay, ten aanschouwe van de gehele wereld. Hij had de eerste ronde in zijn wedloop met Bruce gewonnen, al wist hij niet hoe hij het klaargespeeld had. Misschien kwam deze avond hem wel duur te staan. Misschien was ze werkelijk liever met Bruce gegaan. Waarom had ze anders zo geaarzeld? Hoe dan ook, hij zou het vanavond weten. Hij moest weten waar hij aan toe was.

Hij was geheel onvoorbereid op de aanblik van Fay toen ze, uitgedost in haar mooiste kleren, de wachtkamer binnen kwam. Ze droeg de corsage in haar handen.

"Klaar?" Met die overbodige vraag bedwong hij zijn haast om met haar alleen te zijn, terwijl hij opstond.

Toen ze buiten waren zei hij: "Wat zie je er mooi uit vanavond, Fay; buitengewoon mooi, bedoel ik, want je bent altijd mooi".

"Dank je", zei ze, zonder dat het compliment haar verlegen maakte en zonder een zweem van zelfvoldoening. "Je complimentjes zijn net zo leuk als je rozen. Daar moet ik je wel voor bedanken. Ze zijn prachtig. Zoiets had ik natuurlijk niet verwacht".

Hij dacht: "Daarom heb je ze juist gekregen", maar hij zei: "Fijn dat je ze mooi vindt".

"Maar ik begreep je boodschap niet."

"Dat is jammer; ik dacht dat je het wel snappen zou. Wel, laten we daar dan maar mee wachten tot na het diner. Misschien leg ik het dan wel uit."

"Dat herinnert me er aan, dat ik vanavond bij Vera blijf, na afloop. Ze vraagt me altijd na zo'n gelegenheid. Je zult wat verder moeten lopen om me thuis te brengen."

"Reusachtig."

Toen ze de eetzaal bereikten was hij al in een toestand van stille opgetogenheid. Ze lieten hun jassen boven, waar bijna de hele studentenwereld stond te wachten op de dingen die komen gingen. Vanonder haar mantel kwam Fay tevoorschijn in haar volle schoonheid. Ze wist zich met zoveel smaak te kleden dat haar aanblik werkelijk adembenemend was. Hij stond achter haar en de geur van haar pas gewassen haar maakte dat zijn handen trilden toen hij haar hielp met haar mantel.

Ze werden onmiddellijk opgenomen in de kring van oude-jaars, maar hun ogen bleven elkaar vast houden.

Tot eindelijk het ogenblik aanbrak waarop orgelklanken de opening van de festiviteiten aankondigden en professor Brainard begeleid door zijn vrouw en gevolgd door de andere leden van de faculteit plechtig de zaal binnen schreden. De studenten volgden hen op de voet en allen schaarden zich rond de lange tafels die versierd waren in een weelde van kleuren.

Er werd gegeten en gezongen en gelachen naar hartelust. Vooral in het begin van de avond was het nogal rumoerig als gevolg van de onderlinge wedijver tussen de verschillende groepen. Vorige jaren was het wel gebeurd dat woordvoerders voor een groep op mysterieuze wijze van het toneel verdwenen vlak voor hun speech: ontvoerd door hun tegenstanders, om niet weer te voorschijn te komen nadat alles achter de rug was. Er was wel gevochten op die dag, maar zo erg was het nu niet meer. Ofschoon ook nu nog de rivaliteit zo hoog liep tussen bepaalde groepen dat er genoeg afleiding was. Oudejaars hingen een geweldige slabbe boven de tafel van de eerstejaars studenten en deelden daarna vlug zuigflessen met melk rond. Vorig jaar hadden ze een levende geit in ontvangst genomen.

Maar de eerstejaars lieten zich ook niet bepaald onbetuigd, ze scheurden vlaggen naar beneden en hieven een oorverdovend indianen-gehuil aan om de spreker van hun tegenstanders onverstaanbaar te maken.

Randall had nooit verwacht dat zulke dingen hier ook konden plaatsvinden. Deze jongelui waren stellig geen mietjes. Toch kon hij zichzelf er maar moeilijk toe brengen om mee te schreeuwen in het spreekkoor van de oudstejaars studenten.

Het programma dat daarna volgde was op ingenieuze manier in elkaar gezet. Het thema was: Onze hogeschool en haar relatie tot de wereld van vandaag". Er waren allerlei toespraken en er werd gezongen tot in het oneindige. Tenslotte sprak professor Brainard als voorzitter van het college van professoren over "Toekomstplannen" en daarmee keerde ieder terug tot een diepe ernst. Het was duidelijk te zien hoe bemind de oude professor was door zijn studenten. Randall luisterde ook naar hem met een diepe belangstelling. Rustig zette hij zijn idealen uiteen voor de toekomst van zijn school. Nieuwe gebouwen, een groter faculteit, een bredere organisatie, maar alles gefundeerd op dezelfde grondslag: Christo et regno eius (voor Christus en Zijn heerschappij), zodat meer jonge mensen onderwezen zouden kunnen worden en gebouwd in een levend geloof.

Na afloop liepen Fay en Randall samen langs de verlaten straten. Ze waren nog vol van wat ze gehoord en gezien hadden en vooral Randall had veel om over na te denken. Maar nu had hij geen andere aandacht dan voor het meisje naast hem.

Ze vroeg hoe hij het gevonden had.

"Het was erg leuk, maar wel een beetje te lang."

"Ja, dat is het altijd, maar het is toch zo enig. Hoe vond je professor Brainard?"

"Ik bewonder die man, echt." Maar zo gauw hij kon schakelde hij over naar het onderwerp dat hem nu meer bezig hield.

"Weet je wat ik het allermooist vond?"

Geheel onschuldig vroeg ze: "Nee, wat is het?"

"Jou."

"Is dat alles?" lachte ze. "Ik heb anders niks gezegd of gedaan de hele avond." Ze was blij dat het donker was, want ze hield niet van blozen. Dat was zo jongemeisjesachtig en daar moest ze nu toch eigenlijk bovenuit gegroeid zijn.

"O nee? Het leek mij toe dat jij het belangrijkste was van de hele avond."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the God of Life we announce the birth of a daughter:

DESIRÉE MICHELE

Rev. and Mrs. H. Wittenbosch.
Marcel Rene.
Selwyn Desmond.

June 13, 1963.
Kingston, Ont.

Thankful to our Covenant God we announce the birth of our daughter

GWENDOLYN GAY

A sister for Harold and Pauline.
Frits and Ann Schuringa.

5 Cromarty Dr., Rexdale, Ont.

Mr. and Mrs. Bernard Vos, 4929 56 Avenue, Taber, Alta., announce the marriage of their daughter

IRENE E. J.
to
Mr. GERRIT FRANS DOOGE

D.V. on Saturday, June 29th, 1963, 4.00 p.m., at the Taber Christian Reformed Church.

Rev. Herm. Bade officiating.

Thankful to the Lord we hope to remember on June 25, 1963 the 25th wedding anniversary of our beloved parents,

HENK VAN DALEN
and
ALICE VAN DALEN—POL

That the Lord may bless and keep them for many years to come, is the wish of their children:

Hank and Jackie,
Marjorie,
Ralph, and
Alice.

We hope to celebrate on Saturday, June 29th, at home, R.R. # 1, Monkton, Ont.

Mede namens onze kinderen danken wij allen, die onze 45-jarige huwelijksherdenking op 8 Juni tot een onvergetelijke dag hebben gemaakt.

Mr. & Mrs. L. H. DE JONG.
R.R. 1, Smithville, Ont.

Op 2 Mei kregen we het droeve bericht uit Rottevalle (Fr.), dat de Here plotseling in Zijn heerlijkheid heeft opgenomen onze lieve broer en oom

SYBOLT HELLINGWERF,

in de ouderdom van 47 jaar, geliefde echtgenoot van Boukje Broos.

Openbaring 14 : 13.

W. Kooistra.
P. Kooistra—
Hellingwerf
en kinderen.

R.R. 1, Martintown, Ont.

Het behaagde de Heere tot Zich te nemen de geliefde echtgenoot van ons medelid van de Vrouwenvereniging "Wees een Zegen" te Williamsburg

J. STERENBERG,

op de leeftijd van 50 jaar.

"En Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen."
Openb. 21 : 4.

Namens de Vrouwenver.:
C. De Vries, Secr.

Williamsburg, Ont.

For sale, in the London (Ont.) district:

4-BEDROOM HOUSE

livingroom, diningroom, 4-pc. bath, and modern kitchen, large basement with oil furnace, double garage, lots of water, deep well, and soft water. Chicken coop 80 x 40, barn 30 x 20. This all on 5 acres with a stream. Excellent location on highway. Write under no. 1615 to Calviinst-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The Calvin Christian School of Hamilton will need a

CARETAKER

by the first of September, 1963. Please contact P. Struik (treas.), 327 West 5th Street, Hamilton, Ont. Phone 385-6077.

LAKE MUSKOKA

375' prachtige meeroever, zand strand, 4 acres, 8-kamer huis, bewoonbaar in alle seizoenen, plus 3-kamer cottage. Geschikt voor kerkgroep of andere groepsexploitatie. $ 37.500. HI 7-5041 of P.O. Box 4, Don Mills, Ont.

ANNUAL ANDIJKER PICNIC

July 1

ATTENTION ANDIJKERS

We will not gather at the Christian Ref. Church Aylmer. Go directly to Waneeta Beach.

FARMS TE KOOP

92 acres lichte grond, huis en grote barn aan Highway 3. Geschikt voor alle gewassen. Vraagprijs $ 20.000.00. Down $ 5000.00.

70 acres kleigrond. 8 kamer huis met een nieuwe barn. Vraagprijs $ 15.500.00. Down $ 6300.00.

50 acre kleigrond. 10 kamer stenen huis, barn, garage. Vraagprijs $ 9000.00. Down $ 4000.00.

40 acre lichte grond. 6 kamer huis, met badkamer. Garage, barn en varkenshok. Vraagprijs $ 9000.00. Down $ 2000.00.

Al deze farms zijn niet ver van christelijke school en kerk.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Wanted:

ELECTRICIAN

Must have experience. Good wages, insurance, etc. Apply under No. 1616, Calvinist-Contact, Box 312, Station "B", Hamilton, Ont.

Aangeboden:

NET KOSTHUIS

voor 2 jongemannen, in Weston. Telefoon 249-4985.

Te koop of te huur aangeboden:

EEN PRIMA BAKKERIJ

in het Zuiden van Ontario. Voor inlichtingen brieven onder Box 1614, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Voor een geslaagde vacantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"
Bracebridge, Muskoka.

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid.

R. S. Bakema Tel. 645-2738
(35 mijl van de Chr. Ref. Church in Orillia)

Ter overname aangeboden

EEN PRIMA RUSTHUIS

op mooi gelegen stand in Mid-Western Ontario, en waar goed kapitaal mee verdiend wordt. Prima geschikt voor couple zonder kinderen of met klein gezin. Aparte woongelegenheid aanwezig. Boeken ter inzage voor serieuze kopers. Brieven onder nummer 1611, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat, B., Hamilton, Ont.

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.

Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing

Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

---

100 ACRE FARM

Productive land. 2 storey stone house in excellent repair, 2 family accomodation, large bank barn, steel stabling, milk house, 2 silos. Poultry accomodation, steel implement shed. Convenient to churches and schools, 6 miles east of Guelph. More good farms available. Call Mr. Leslie, TA 4-2800, Albert Fish Real Estate Limited, Realtor, Guelph, Ont.

Uitkering aan Nazi-vervolgden van Nederlandse afkomst

Op 7 mei jl. heeft de Eerste Kamer der Staten-Generaal haar goedkeuring gehecht aan het op 8 april 1960 tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Bondsrepubliek Duitsland gesloten Algemeen Verdrag. De bekrachtiging van het Algemeen Verdrag, met de bijbehorende verdragen, overeenkomsten en protocollen, kan 1 juli, en de inwerkingtreding 1 augustus a.s. worden verwacht.

Op grond van het Nederlands-Duitse Financiële Verdrag dat van het Algemeen Verdrag deel uitmaakt, zal de Nederlansde Regering de beschikking krijgen over de tegenwaarde van een bedrag van DM 125 miljoen tot het doen van uitkeringen aan Nederlandse nazi-slachtoffers.

De hier bedoelde uitkeringen zullen worden gedaan overeenkomstig regels, welke zijn neergelegd in een Algemene Maatregel van Bestuur ddo 4 juni 1963.

Nederlanders en oud-Nederlanders die menen voor een uitkering in aanmerking te komen, gelieven het onderstaande aandachtig te lezen.

MOGELIJKHEID TOT AANGIFTE

Het Ministerie van Financiën deelt mede dat zij, die menen aanspraken te hebben op een uitkering ingevolge de Regeling inzake uitkeringen aan nazi-vervolgden, op speciale formulieren een aanvrage kunnen zenden aan het

CENTRAAL AFWIKKELINGS-BUREAU DUITSE SCHADE-UITKERINGEN (C.A.D.S.U.), Keizersgracht 105, te Amsterdam.

SLUITING TERMIJN VAN AANGIFTE

De termijn waarbinnen aanmeldingsformulieren kunnen worden ingediend sluit voor personen, die in NEDERLAND hun domicilie of vaste verblijfplaats hebben, twee maanden na de inwerkingtreding van de regeling (algemene maatregel van bestuur). Voor personen, die in het BUITENLAND hun domicilie of vaste verblijfplaats hebben, sluit de termijn van aangifte *vier* maanden na de inwerkingtreding van deze regeling.

De datum van de inwerkingtreding van deze regeling zal nog nader bekend gemaakt worden.

WIE VALLEN ONDER DE REGELING?

De regeling geldt voor hen die vervolgd zijn geweest "wegens ras, geloof of wereldbeschouwing door het nationaal-socialistische regime". Zij is uitsluitend bestemd voor vervolgden en aanvragers die Nederlanders of Nederlands onderdaan waren bij de aanvang van de vervolging. De regeling is ook van toepassing, indien de vervolging in het buitenland (Duitsland of bezette gebieden) plaats vond, ongeacht of deze in Nederland dan wel elders was begonnen.

WIE ZIJN VAN DE REGELING UITGESLOTEN?

Onder vervolgden wegens ras, geloof of wereldbeschouwing worden bijvoorbeeld niet verstaan: krijgsgevangenen, personen gevorderd voor de aanleg van verdedigingswerken van de bezetter, gesneuvelde militairen, burgerslachtoffers van bombardementen of andere gevechtshandelingen, gedwongen tewerkgestelden in Duitsland of elders, onderduikers, gestraften wegens criminele of economische delicten (b.v. zwarte handel), ook indien de strafmaatregelen verder gingen dan naar Nederlands recht toegestaan zou zijn.

WELK AANMELDINGS-FORMULIER IS VEREIST?

Ter vermijding van vertraging is het van belang, dat de belanghebbenden er goed op letten, welk aanmeldingsformulier zij nodig hebben.

Er zijn twee soorten aanmeldingsformulieren verkrijgbaar.

A-aanmeldingsformulieren

Deze formulieren hebben uitsluitend betrekking op *thans nog levende vervolgden*, die tijdens de bezetting door de nazi-maatregelen *zelf* onrecht hebben ondergaan om redenen van ras, geloof of wereldbeschouwing (b.v. Joodse of zigeunerafstamming, deelname aan het verzet) waardoor zij:

a. *drie maanden of langer van hun vrijheid werden beroofd.*

b. als gevolg van bedoelde maatregelen, gedurende een periode van tenminste vijf aaneengesloten jaren een *invaliditeit* van minimaal 70% hebben gehad (naar de maatstaven van de Wet Buitengewoon Pensioen 1940-1945);

c. zes maanden of langer verplicht waren tot het dragen van de zgn. *Jodenster*, ongeacht of men aan deze verplichting al dan niet heeft voldaan;

d. aan *sterilisatie* werden onderworpen.

De A-aanmeldingsformulieren kunnen niet door erfgenamen van een vervolgde worden ingediend.

B-aanmeldingsformulieren

Deze formulieren hebben uitsluitend betrekking op *een vervolgde die overleed* tijdens of door de vervolging van de bezetter. Zij kunnen slechts worden ingediend door de hieronder genoemde nabestaanden:

1. de overlevende niet hertrouwde *echtgenoot* van de overleden vervolgde;
2. bij ontstentenis van de echtgenoot, de gezamenlijke *kinderen* van de overleden vervolgde voorzover deze kinderen *op 7 mei 1945 nog niet de leeftijd van 21 jaar hadden bereikt;*
3. Indien geen kind(eren) aanwezig is (zijn) *de ouder(s)* van een niet gehuwd geweest zijnde vervolgde.

Ter voorkoming van misverstand wordt er de aandacht op gevestigd, dat het recht op uitkering in deze gevallen strikt beperkt is tot boven aangegeven nabestaanden, dus met uitsluiting van welke verdere familierelaties ook.

Indien men in aanmerking meent te komen zowel voor een uitkering wegens zelf ondergaan onrecht als wegens het overlijden van een echtgenoot, kind of ouder dient men zowel een A-formulier als één of meer B-formulieren aan te vragen. Voor elk overlijdensgeval dient een afzonderlijk B-formulier te worden gebruikt.

HOE VERKRIJGT MEN AANMELDINGS-FORMULIEREN?

a. Onderstaande strook moet worden ingevuld en uitgeknipt; Zij dient *zonder toevoeging van brieven of bescheiden* in een als brief te frankeren enveloppe (*dus niet op een briefkaart*) te worden verzonden aan:

   CENTRAAL AFWIKKELINGSBUREAU DUITSE SCHADE-UITKERINGEN,
   Postbus D, Amsterdam.

b. *Met ballpoint* dient men in *blokletters* in te vullen:
   Naam, adres en woonplaats c.q postadres.

Door in het vakje achter de op het strookje gedrukte letters A en B het benodigde aantal te vermelden, wordt aangegeven hoeveel en welk(e) aanmeldingsformulier(en) men wenst te ontvangen.

N.B. U helpt mede aan een vlotte toezending van aanmeldingsformulieren door:
het strookje *duidelijk* en *volledig* in te vullen; in de linkerbovenhoek van de enveloppe een grote letter *A*, *B* of *A en B* te plaatsen overeenkomstig de letteraanduiding op het strookje.

Inzenden zonder nadere toelichting in een als brief te frankeren enveloppe.

langs de rand uitknippen

— — — — — — — —

Gevraagd aantal aanmeldingsformulieren

A ☐ B ☐

naam aanvrager

woonplaats c.q. postadres

adres

land

Astma - Bronchitis

bedwat., blaaskwalen, bloedarmoede-zenuwzwakte, hoge bloeddruk, galsteen, -stuwing, -blaasontstek., hartzwakte, ischias-jicht-reuma, lever- en longkwalen, maag- en darmzwakte of -zweer, nierontst. of -steen, open wonden, pijnlijk of moeilijk urineren of enige andere ziekte? Met onze onschad. Flora-geneeskruiden oogsten wij reeds 38 jaren de frappantste resultaten ook in schijnbaar hopeloze gevallen.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9mnd.) à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Gevraagd voor direct: Een

BROOD- EN BANKETBAKKER

Brieven naar: Home Bakery, 116 East St. North, Sarnia, Ontario. LI 4-5434.

WANTED: Reliable man as

ASSISTANT MANAGER

FOR PAINT STORE IN KITCHENER.

Experience preferred but not essential.

Apply at: United Paint Store, Mr. F. Brouwer, 28 Benton Street, Kitchener, Ont. Tel. SHerwood 3-8612; or at: Mr. T. Vierssen, 58 Aikman Avenue, Hamilton, Ont., JAckson 9-1872.

FARMS FOR SALE

Ruim 180 acres dairyfarm met vee, machines en melkcontract. 2 prima huizen, 2 barns waarvan 1 zo goed als nieuw met silo, melkhuis, graan-opslagplaats en afdeling voor jong vee. Prima melkcontract met goede dairy. Dit is een prachtige farm. Prijs $ 96.000.—. Gevraagd downpayment $ 26.000.—. Open voor offer. Hypotheek verkrijgbaar à 5½% betaalbaar met $ 350.— per maand.

230 acres dairyfarm met vee, machines en melkcontract. Prachtig huis, 2 barns, ruim 80 stuks vee en goede machines. Melkcontract met Toronto dairy. Het land is van uitstekende kwaliteit. Prijs $ 78.000.—. Gevraagd downpayment $ 18.000.—. Open voor offer.

105 acres dairyfarm met vee, machines en prima melkcontract. Gelegen aan hoofdverkeersweg. Mooi huis, goede barn en veel machines. Ziekte van de eigenaar maakt verkoop noodzakelijk. Vraagprijs $ 66.000.—. Gevraagd downpayment $ 16.000.— of offer. Extra land te huur dicht bij de farm.

150 acres dairyfarm met vee, machines en melkcontract. Huis geschikt voor 2 gezinnen, prima barn met silo, melkhuis met bulk-cooler, grote kippenschuur en andere bijgebouwen. Melkcontract met St. Catharines dairy. Vraagprijs $ 52.500.—. Gevraagd downpayment $ 10.500.—. Hypotheek verkrijgbaar à 6% met gemakkelijke terugbetalingen.

30 acres farm, 1½ mijl van de stad, prachtig huis, 2 barns en machines. Uitstekend best land en gelegen aan hoofdverkeersweg. Vraagprijs slechts $ 18.000.—. Downpayment $ 6.500.—. Hypotheek verkrijgbaar à 6%, terug te betalen met $ 70.— per maand.

25 acres farm met schitterend huis, prima barn. 9 stuks prima beef-cattle, gelegen aan de hoek van 2 wegen in mooie omgeving. Deze farm is spotgoedkoop voor $ 19.500.—. Downpayment $ 5500.—. Hypotheek à 6% met betalingen van $ 83.— per maand.

Contact voor deze en andere farms:

K. KRAAY, Real Estate Broker
ST. CATHARINES, ONT.

Kantoor 13A King Street — Tel. MU 5-4245
Huis adres 2 Juliana Crescent — Tel. WE 4-1813

Furniture and Appliances Salesman!

We have an opportunity for fully experienced retail-salesman to join a successful furniture retail organization. This opening is attractive to top producer, presently employed, whose scope is limited and who wishes to better himself. We pay salary, commission, bonus, with many other benefits. We require a man whose qualification should include some years of experience and a previous successful sales-career. 5 Days a week from 9 a.m.—9 p.m. All replies will be kept confidential and you will hear from us promptly. Send complete résumé to No. 1617, % Calv.-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

65 Acre Broiler Farm

Room for 8,000 broilers. Stabling for 14 cows. Price $ 8,000.—. Downpayment $1,500.—.

TWO FARMS, close together. 5 miles South of Goderich. One farm 240 acres. Very good buildings. Only $19,000.—. The other farm 160 acres. Good house and barn. $13,000.—.

We have a choice list of farms, close to church and school. Call C. BURUMA, R.R. # 1, CLINTON. Phone HU 2-3287.

Farms in the Drayton Area

150 ACRES with crop. Modern buildings. Downpayment $2,000.—.

100 ACRES. Brick home. Conveniences. Barn 62x72. Price $14,000.—. Mortgage available.

200 ACRES FARM in the Owen Sound area with $10,000.— yearly milk sales. Must be sold on account of ill health.

Call F. VAN EYL, R.R. 1, GORRIE. Phone Fordwich 35R2.
Salesmen for

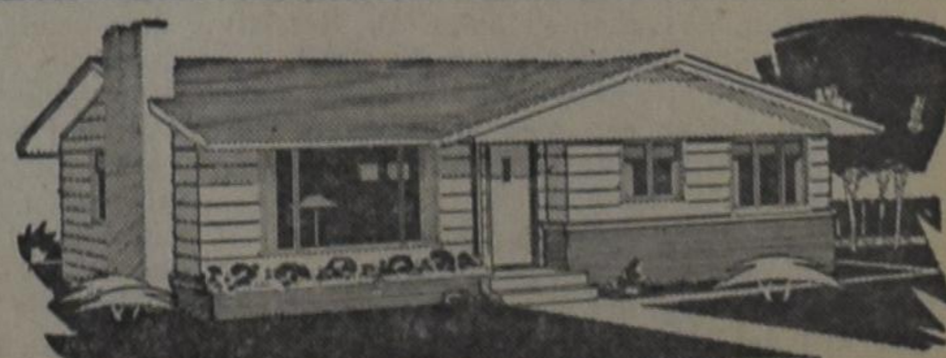
JOHN BOSVELD, REALTOR
MEAFORD, ONT. - Phone 428

Gaat U naar Holland?

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraagt vrijblijvend advies aan:

C. STEENHOF
43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

FOR COMPLETE SATISFACTION
When Buying or Selling Real Estate
CONTACT:

John Voortman
REALTOR
580 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
or call John at 383-2157

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

A Van de Graaf generator, constructed by an ambitious student, is checked by three members of the Physics Club and their faculty advisor at Fisk University, Nashville, Tennessee.

Is the White Race Superior ?

by Rev. JOHN KOOPMANS

This world is full of tensions. We find that people are at odds with each other in many spheres of life. Everywhere where people live there are conflicting interests. The big nations of the world are hostile one to another. Difficulties and tensions arise also on a smaller scale between different races that live together in one society. What is the cause of these difficulties? Why does toleration seem to be so hard to achieve? How can persons of various backgrounds with a different color of skin be good neighbours? Would it be better if dark and white were completely separated? Or would a wholesale mixing, instance by marriage, eventually eliminate racial tensions?

We could continue raising many more questions about the race problem and most likely we would receive a good many conflicting and contradictory answers.

The best way to approach the problems of racial discrimination and racial integration is to find out what the Bible says about them.

Although we may not get a direct answer to a specific problem, we can be sure that the Bible will give us the principles by which we must live. It will show us the way in which we should deal with members of another race.

God's Word tells us more about ourselves than we could hope to discover on our own. The Bible says that the first man, Adam, was made directly by God. In a beautiful and mysterious way God formed Adam's body by combining elements from the earth.

"And Jehovah God formed man of the dust of the ground, and breathed into his nostils the breath of life; and man became a living soul." — Genesis 2:7. "God also gave Adam a wife, Eve, building her from one of Adam's ribs, while he was in a deep sleep, so that Adam exclaimed: "This is now bone of my bones, flesh of my flesh: she shall be called Woman, because she was taken out of Man"."

This Biblical account of creation is very important because it clearly teaches the unity of the human race. All people are descendants from one pair of first parents.

At the time of creation God told Adam and Eve to be fruitful and to multiply. God blessed them and told them that they might use all the plants and all the fruit of the garden for themselves, except the fruit of one tree which God wanted to keep. Sin came into the world when Adam and Eve ate the fruit of that tree which God had forbidden them.

Now things began to be different. The children of Adam and Eve, two brothers Cain and Abel, were born under the curse of sin. Cain quarreled with Abel and killed him. Murder and hate were the ugly results of sin.

Racial problems must always be considered as being caused by sin. Through sin man has become selfish and intolerant. Arrogance and pride have taken possession of his heart.

Although one may think that because he belongs to a certain race he is superior to a member of a different race, he has no Biblical ground to confirm this. From the unity of the human race it follows that all peopple are equal.

In His Word where God reveals His plan of salvation through Christ the Saviour, all people are considered as sinners, all are in need of God's saving grace.

The apostel Peter at first wanted to follow the Jewish tradition of considering the Jews as God's chosen race, but God made it very plain to Peter that he had to get rid of these wrong notions of racial superiority. He was not allowed to judge a person on the basis of nationality. Peter had to learn that faith in Christ makes men brothers. God commanded Peter to break the old Jewish custom of keeping oneself separate from people belonging to other nationality. He had to enter the house of the Roman captain Cornelius to tell him about Christ. It is significant that one of the first converts to the Christian faith was an Ethiopean, a man with black skin.

Racial equality of course does not mean that there are no differences. Everybody can observe the great diversity among the races. Differences and peculiarities are natural, they belong to the fabric of human society.

The difference between a dark and a white skin is real and it would be unrealistic not to recognize it. However, if we let it influence us to look down upon someone else, we become guilty of violating the commandment of Christ, which teaches us to love God above all and our neighbour as ourselves. Our Lord wants us to esteem our fellow men and to apply in our dealings with them the golden rule which He gave us: "As ye would that men should do to you, do ye also to them likewise." — Luke 6:31.

You might object that this is quite an easy thing to say, but very difficult to put into practice. We probably could apply this rule succesfully with nice neighbours. But what if they have hardly anything in common with us?

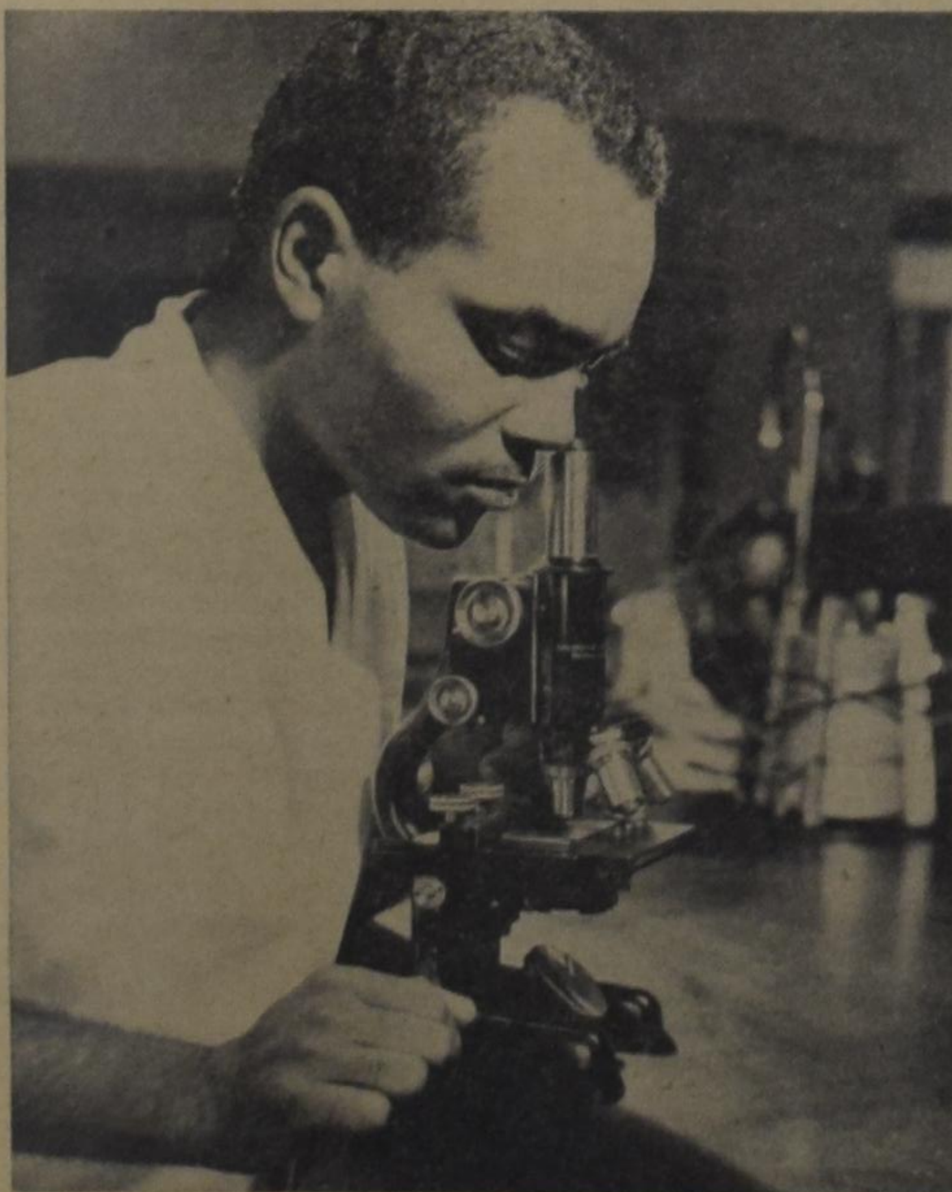
Again the Bible can help us in taking the proper attitude to those that are different from ourselves, who live at a different social level.

For the Bible does not emphasize first of all the differences between human beings, but points out what we have in common.

In Romans 3:23 we read that all have sinned and fallen short of the glory of God. However, in the following verse the cure is immediately added to this fateful diagnosis with the assurance that salvation from sin is possible through the grace of Jesus Christ, Who can forgive all sin. This salvation is not limited to any particular group of people. It is for all, the only condition being a sincere and true faith in the Saviour Jesus Christ, the Son of God, Who came into the world to save sinners and to redeem them by giving His precious blood as an offering for sin on Calvary's cross.

So we see that all men, no matter to which race they belong, fall under the curse of sin, but we also learn that we have a common Saviour. This is of the utmost importance to us. For from this truth it follows that faith in Christ is the principle that unifies men, the only principle that can overcome racial tensions and racial problems. Faith can do what the U.S. Supreme Court can't do, it can bind members of different races together as brothers and sisters in the Lord who sincerely love and respect each other.

The race question has become one of the most burning issues of our time. It is beclouded and obscured by conflicting opinions concerning its solution. The only real solution to the race problem can be found through faith in Christ, Who tells us to be humble, and Who teaches us by His example that love involves sacrifice.

A science major works with his microscope at Xavier University, New Orleans, Louisiana.

Excerpts from the Radio and T.V. Address made by President Kennedy on June 11, 1963

"Today we are committed to worldwide struggle to promote and protect the rights of all who wish to be free, and when Americans are sent to Viet-Nam or West-Berlin, we do not ask for whites only. It ought to be possible, therefore, for American students of any color to attend any public institution they select without having to be backed up by troops. It ought to be possible for American consumers of any color to receive equal service in places of public accommidation, such as hotels and restaurants and theaters and retail stores, without being forced to resort to demonstations in the street, and it ought to be possible for American citizens of any color to register and vote in a free election without interference or fear of reprisal."

"It ought to be possible, in short, for every American to enjoy the privileges of being American without regard to his race or his color. In short, every American ought to have the right to be treated as he would wish to be treated, as one would wish his children to be treated. But this is not the case."

"We preach freedom around the world, and we mean it, and we cherish our freedom here at home, but are we to say to the world, and much more importantly, to each other that this is a land of the free except for the Negroes; that we have no second-class citizens except Negroes; that we have no class or race system, no ghettoes, no master race except with respect to Negroes?"

"Now the time has come for this nation to fulfill its promises. The events in Birmingham and elsewhere have so increased the cries for equality that no city or state or legislative body can prudently choose to ignore them."

"Next week I shall ask the Congress of the United States to act, to make a commitment it has not fully made in this century to the proposition that race has no place in American life or law . . . ."

"I am, therefore, asking the Congress to enact legislation giving all Americans the right to be served in facilities which are open to the public."

"I am also asking Congress to authorize the Federal Government to participate more fully in lawsuits designed to end segregation in public education."

"Other features will also be requested, including greater protection for the right to vote. But legislation, I repeat, cannot solve this problem alone. It must be solved in the homes of every American in every community across our country."

Biologist declares racial intermarriage is neither helpful nor harmful

MINNEAPOLIS, MINN. (CNS) — A leading biologist declared here that racial intermixing is neither particularly harmful nor beneficial from a biological point of view. He held that the principal need at the moment is an understanding that people can be equal but different — not better or worse.

This view was expressed here by Dr. V. Elving Anderson, an associate professor of zoology and assistant director of the Dight Institute of Genetics at the University of Minnesota. Dr. Anderson told a regional meeting of the American Scientific Affiliation, a group which seeks to reconcile the findings of modern science with the Christian faith, that it is impossible to distinguish between "good" and "bad" traits, since these depend upon existing circumstances, tradition, etc. He said that it is also biologically inconceivable that one group or race would possess all the "good" traits to the exclusion of all "bad" traits.

The professor, a Baptist layman, said that intermarriage is already a fact since the present U.S. Negro population already possesses, on the average, between 20 to 30 per cent white genes. Racial mixing does not result in grotesque combinations, such as big teeth in a small jaw, he said, because there is an embryological balance operating to fuse these traits into a smoothly functioning human being.

Rev. R. W. Langhans, the pastor of an interracial Lutheran church in St. Paul for the past ten years, told the meeting of scientists that neither the Old nor the New Testaments support any concept of racial inequality. "There are no overtones of favoritism anywhere in the gospel of redemption — it is truly universal," he said.

The director of the Minnesota State Commission Against Discrimination stated that the state's emphasis on conciliation in dealing with matters of racial discrimination was very effective. The official, James C. McDonald, cited several cases in which job seekers and home buyers claimed discrimination and were settled through conciliation. Generally it was worked out to everyone's satisfaction and without the fears of the defendants ever materializing, he said.

Let's Play Chess

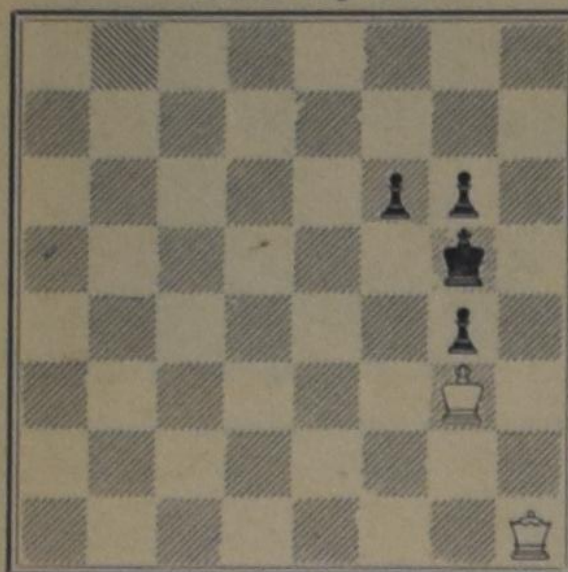
Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN JUNE

No. 68

Author: C. C. W. Mann

Black: 4 pieces

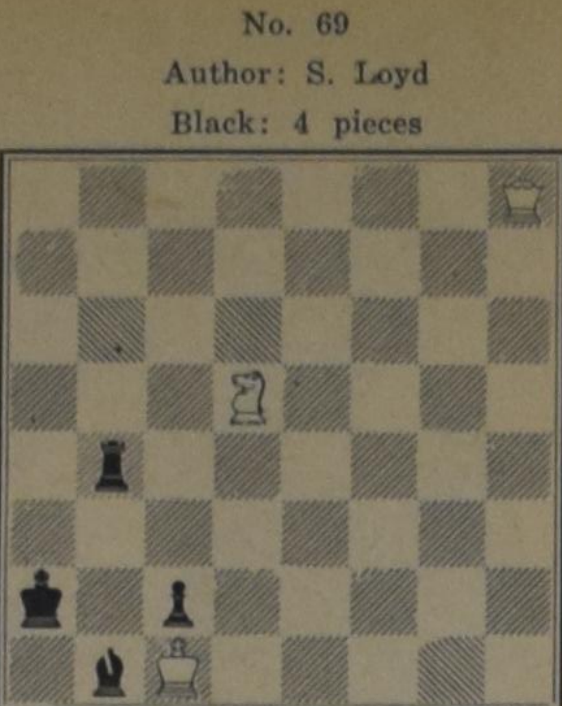
White: 2 pieces

White to play and mate in four moves (4 points).

No. 69

Author: S. Loyd

Black: 4 pieces

White: 3 pieces

White to play and mate in three moves (3 points.)

NOTES

1. No. 68 is a real tempo-problem. If Black was to play, White could answer him immediately by mate. So, what should White do? Full description is asked for.
2. No. 69's author is Loyd. You know that all his problems are of a surprising character. You will meet that in this case too. Indication of the key-move is sufficient.
3. This is the last series for this month. Send your solutions of the problems 66-69 to the editor personally on or before the 20th of July. The deadline for contestants outside Ontario is five days later.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE BOOK OF RUTH

No. 25

NOTHING IS IMPOSSIBLE WITH GOD

Ruth 4

BACKGROUND NOTES

1. Somebody once said: "Arriving at the gates of heaven you will be amazed about three things: *First*, about the fact that many are there, you did not expect to see; *second*, that many are not there, you did expect to see; *finally* you will be amazed about the fact that you are there yourself".

The story of Ruth was not written to amaze us about the most unforgettable character of a small town. It reveals rather that we should be amazed about the greatness of God's grace in bringing in the first fruits of the heathen.

Ruth 4 reminds us of Luke 1:37: the angel told: "with God nothing will be impossible".

Make this discovery yourself by comparing Deut. 23:3 with Matth. 1:5. In Deut. it says "An Ammonite or Moabite shall not enter into the congregation of the Lord, even to their tenth generation . . .", i.e. a Moabite may never enter. The reason is described in Numbers 22-24 and 31:16 (Balak and Balaam). See also the reactions of Ezra and Nehemia to the mixed marriage of Israelites and Moabites (Ezra 9, 10 and Neh. 13:1-3, 23-30). But in Matthew 1:5 Ruth, the Moabite, is mentioned in the genealogy of our Saviour!!

2. Our chapter tells of redemption. Two laws are involved: a. Lev. 25:23-28, dealing with the redemption of the soil (Numb. 27:1-11); b. Deut. 25:5-10, dealing with the redemption of the name by means of the Levirate-marriage (Gen. 38). The "levir" is the brother in law of the widow and takes the place of her husband "that his name be not put out of Israel" (Deut. 25:6).

Name and place to live are essential. Salvation means to receive new name and place in the new world. There is some foreshadow of the great redemption in these laws of Lev. 25 and Deut. 25.

3. Boaz is called the Goel, the redeemer. He is, a. the man who buys back, repurchases the heritage of the fathers; b. the man who takes upon himself the obligations of the dead and in this way connects the house of Ebimelech with the coming Messiah. God also is called Goel (Ps. 103:4; Is. 41:14). To be a Goel is to be the image of God.

THE OUTLINE

1. Introduction. Give a brief summary of the foregoing of chapters 1-3. Ruth entrusted herself completely to Boaz in chapter 3. Do you think this shows us the nature of faith? Naomi trusted Boaz in taking immediate action (3:18). Do you feel this is warranted or does it conflict with Ps. 146:3?
2. The setting (4:1, 2). The gate was the place for business and government, including judgment (cf. II Kings 7:1; Ps. 127:5). Boaz was serious, but did he also act like a victim of his responsibility? How did he call the kinsman? What was the role of the ten elders?
3. The first act (4:3-8). At first the other kinsman was very willing to redeem Naomi's land. Why? Whose would the land be ultimately? Give examples of instances in which religion seems to be advantageous. Can we say: churchgoing people seldom land in jail? Why was the kinsman later afraid that marrying Ruth would mar his own inheritance? Only for material reasons? Or do you think that the fact that Ruth was a Moabite and that Elimelech and his sons had died so soon influenced him too? Could he defend his decision with an appeal to Deut. 23:3? Or would Ruth 1:16 forbid this? Do you think this a case of discrimination? What kind of discrimination: race, colour, creed? The shoe-ceremony is significant. By taking his shoe Boaz made clear that the man had forfeited his right to set a foot on Naomi's property.
4. Boaz' decision (4:9-12). He stated his double redeemership. Did he take any risks? Why were the people so happy? Why did they mention the house of Pharez?
5. The happy end (4:13-17). Boaz' resulted in praise for the Lord. Do the women represent the Old Testament church? Did the women prophecy when they called Boaz' ("in him is strength") son Obed (servant)? Jesus is also called the Obed of Jahveh. Does this mean anything to you? Why can we say that Jesus was a Goel in the form of an Obed? Compare vs. 18-22 with Mark 1:3-6.

REFERENCE MATERIAL

Your Bible, a Concordance, Commentaries on Ruth and Matthew.
Keil and Delitzsch: Joshua, Judges, Ruth.
Carl F. Henry: The Biblical Expositor, Vol. I.
F. Breisch: The Kingdom of God.
A. Edersheim: Bible History, III, IV.

Indonesia near Bankruptcy

by Drs. J. P. Verseveldt

A Liberty ship is slowly rusting away in the harbor of Tandjong Priok. Despite a desperate shortage of ships to maintain communications between the isles of the Indonesian Archipelago, the ship has been at its berth for over a year, due to the lack of a spare part costing $1500. On the island of Java, half of the buses and taxis are said to be laid up for want of tires or parts. On a sidetrack, a few dozen modern diesel locomotives are standing idle. When these engines were purchased in Germany a few years ago, no spare parts were included in the deal and, as a result, the locomotives on the sidetrack have been cannibalized to keep others moving. Also on Java, 80% of the textile mills are said to be closed down for lack of raw materials.

Potentially one of the richest nations on earth with 100 million people, the Indonesian Republic is close to bankruptcy. Foreign exchange reserves have been exhausted with the rupiah, officially pegged at 45 to the U.S. dollar, tumbling to 1500 to $1.00 on the black market last March. A U.S. rubber company pays its white collar workers some 800 rupiahs per month, but a shirt alone already costs 5,000. By resorting to the printing press, the government has doubled the amount of money in circulation over the past two years while prices have shown a twenty-fold increase since 1955.

This sorry state of affairs has come about despite the U.S. pouring more than $670,000,000 into Indonesia in economic aid since 1949 when Indonesia became independent. Instead of concentrating on economic development, this money has been largely wasted through corruption or lavished on status symbols, such as the Hotel Indonesia and the stadiums built for the Asian games. In addition, Communist nations have provided another $650,000,000 in loans with, on top of that, $1,000,000,000 for new arms. The Indonesian Air Force boasts 100 modern jet fighters, plus medium and long-range bombers. The Navy has one cruiser, two missile launching frigates, and a score of submarines.

Observers attach part of the blame to President Sukarno, who is known to have a distaste for economic facts of life. On the day the U.S. granted an emergency loan of $17,000,000 for the purchase of spare parts and raw materials, he also concluded a contract for three new jet liners at a cost of $20,-000,000.

The plantations, confiscated from the Dutch and run by civil servants, contribute very little to export earnings any more, and the oil companies now account for about one third of foreign income. Despite this heavy reliance, Sukarno recently demanded that the oil companies sign an agreement waiving compensation claims if the plants were seized because of a "national emergency". In addition, Jakarta has demanded that the oil companies import U.S. dollars for payment of their running expenses in Indonesia. If this comes about, rupiahs earned in their business cannot be used to pay labor and supplies, but supposedly will be locked in a central bank account. Such policies scare away desperately needed foreign capital.

The U.S. pushed for the transfer of Western New Guinea to Indonesia last year on the theory that once Indonesia got West Irian it would then turn "inward" and concentrate on its own economic development. However, very little has happened since Dr. Sukarno's declaration of March 28th promising to put Indonesia's economic house in order. On the contrary, despite Indonesia's claims that they have "no further territorial ambitions" (remember Hitler?). Dr. Sukarno has already started meddling in the formation of the Malaysian Federation.

One ray of hope is that normal diplomatic relations between Indonesia and the Netherlands were restored this spring, and that Indonesia has started an attempt to woo back the Dutch administrators and technicians banned from the country since 1949. Dr. Sukarno has also let it be known that he wants to pay an official visit to the Netherlands.

The colossal amounts in foreign aid that have gone down the drain without helping the Indonesian economy one step ahead, make the prospects for further aid questionable. In its report to President Kennedy, the Congressional Committee on Foreign Aid stated recently: "We do not see how external assistance can be granted to this nation . . . unless it puts internal house in order, provides fair treatment to foreign creditors and enterprises, and refrains from international adventures". This report has, of course, opponents. In a report of their own to the President, Sens. Gale McGee, Frank Church, and Frank Moss saw a "golden opportunity to bring Indonesia within the sphere of really independent and energetic nations". They recommended "top priority" for Indonesia in aid program.

The future is not clear at all, but it would seem certain that an effort to rehabilitate the Indonesian economy will play into the hands of the Communists. Since their defeat in the revolt of 1948, the Communists have made a steady comeback, and today the Partai Kommunis Indonesia claims a membership of over 3 million making it the world's largest Communist movement outside the Chino-Soviet block. Communist fronts embrace another 10-12 million Indonesians. At the moment, the communists hold only two seats in Sukarno's cabinet, as compared with eight held by the Army, and are not included in the "inner' cabinet that directs national afairs.

The PKI demands a greater share in the Government as their price for supporting Sukarno's economic program and also asks for demobilization of the anti-communist armed forces, as the state of emergency is ended. A struggle is developing between the PKI and the Army for the allegiance of the village ("Kampong") dwellers, with both sides launching action campaigns. Houses, bridges and vilage roads are being built and irrigation canals dug. At the same time, attempts are being made at ideological indoctrination. So far, Sukarno is doing a marvellous act between the two warring fractions and has avoided committing himself.

The U.S. is faced with a thorny question. Some officials favor a "holding action" until Sukarno disappears from the scene at which time the Army may move into power. Others argue that the West in that case might find shoring up another corrupt military dictatorship. They insist that the U.S. should provide further aid to Sukarno only on the understanding that he destroy the Communists and abandon all further foreign adventures.

In view of the U.S. record, the Communists may well be the ultimate beneficiaries of further foreign aid.

Number Forty-seven of a Series

Confession of a "Nazi"

by Ineke Parlevliet

April — May 1945

Major Staubritz now turned his revolver around in his hands, looking at it like a child when it receives a new game to which it does not know the rules yet. The shooting outside was tapering off and when the Major started to speak again his words fell like stones in a deep well, first stirring the surface, then sinking deeper and deeper until they had reached the bottom with a weak, vague sound. Then it would be still; the water would become quiet again, but the stones would for ever lay buried in the heart of the well.

'I tried to remain a man of honour and a good officer. But in a party like mine these things are not the same. I could not be both, so I became a bad officer in the eyes of my superiors. I never ordered any razzia on Jews or others, I never jailed a person who according to my standards was not guilty, I never gave my men permission to rob Dutch warehouses . . . But it does not make any difference. The way the party is responsible for my deeds, in such a way I am responsible for the activities of the Party. The persecutions of the Jews, the measures against the people of the occupied countries, the starvation of men, women and children, it all falls down on my head. The collective guilt of the Party is my guilt. It took a very long time before I realized this. But now I know it, now it is too late . . ."

Major Staubritz had finished his story. His face was empty, his eyes expressionless. He was sitting very still. His hand lay as a lump of clay on the revolver. He barely seemed to breathe. No one said a word. The room was as quiet as if it was unoccupied. Then the door of the room was opened quickly from the outside and Dick's astonished and startled face appeared for half a second; then is was gone again.

Major Staubritz had not even noticed Dick, but Mrs. Van Dongen had and she suddenly realized that tht others in the cellar were waiting anxiously for some explanation about what was going on. With a shock Mrs. Van Dongen came back to reality.

"I . . . I appreciate your confidence, Major," she said. "It has spread a different light on my old conclusions. I believe that you are sincere. I believe that you have always tried to maintain your human dignity. And yet, you come here to arrest, or better to request my husband to go back to his cell, while you know that his life is in danger. I can't understand that. You accept the guilt of your Party as your own, but you still are terribly upset that my husband escaped. You as well as I know that he is innocent of any legal crime. Why not let him go then? Because . . . because of your own head . . ?"

Major Staubritz sighed deeply. He looked exhausted and suddenly much older. "I told you before that if you leave matters to me, your husband will be released soon. If he stays away, I have to search for him . . . or someone else will do it. Without doubt he will be found. And killed. That's one reason. But there's another one. Your husband escaped. Without my permission. I refused to be bribed and to let him escape. It would have done him no good. He would be caught again. But what I wanted was to release your husband as a free man, so that nobody could touch him again. It was working out a plan to free him just as I freed you. When the Ortskommandant ordered his and your arrest, there was nothing I could do to prevent this. All I could do was to try to get you both in my own headquarters, in order to be responsible for you. I myself knew your cases. You were innocent in my eyes. But according to the Ortskommandant, especially your husband was guilty of many crimes. He knows a great deal about his underground activities, too. There are always people who are anxious to spy on their own country men. Your husband was going to be executed. I interfered on his and your behalf. I gained permission to lock you up in my own headquarters. I treated you both the best I could in the given circumstances. I got you free and I'm sure that a couple of days more would have enabled me to release your husband as well, with the permission of the Ortskommandant. Then Herr Von Dongen escaped tonight. It was easy to do. We were talking together in my room. I was called away as one front room was hit by a shrapnel shell. I did not take the trouble to call a guard for your husband. I trusted him. When I came back a couple of minutes later, the window was open and he was gone. It was a great shock to me. I had wanted to give him his freedom, now he had stolen it. That's a great difference. My own life is at stake too. The Ortskommandant had made objections against the cells and guards in my headquarters. He was afraid that my prisoners would take off. I assured him that this would not happen. I was responsible for both of you. Now your husband did take off, I will indeed be held responsible for his escape . . ."

"But how can you be so sure that the Ortskommandant will permit his release if he first had a bullet for him in store?" Mrs. Van Dongen asked, not yet convinced about her husband's safety.

"I can't tell you all, Frau Von Dongen. You have to take my word. Just this: The Allies are close by. It's a matter of a few weeks or less. The Ortskommandant has something to hide for them. I know about it. He does not know that I have been informed about this . . . eh . . . crime. If my other plans don't work, I will blackmail him."

Only a very short moment Mrs. Van Dongen closed her eyes. Then she said: "I'll go with you to the house where my husband is staying. Rita, you'd better come along, too. I'll tell my other children about it . . ."

"Thank you, Frau Von Dongen." It sounded hoarse. When Mrs. Van Dongen had left the room, Rita remained alone with the officer. She felt awkward and ill at ease. To break the deep silence in the room, she asked the Major the first question that entered her mind.

"In which part of Germany does your family live, Major?" The officer looked at her as if she had slapped him in the face; then he said without any intonation: "My wife and children are dead. They died last August during an airraid."

Mrs. Van Dongen came back into the room. "Let's go," she said. "It's not far." But when she took Rita's hand, it was as cold as ice.

* * *

The streets were deserted. The shooting had stopped and the darkness covered the houses and buildings with her black cloak and refused to reveal how much damage the explosions had caused. Only in the distance the glow of one or two fires could be seen. Mrs. Van Dongen stopped in front of the house of the Kranenburgs. "Here it is, Major."

"I'll wait across the street, so no one will see me, and you can talk to your husband alone." With these words Major Staubritz walked away.

Mr. Kranenburg opened the door at Mrs. Van Dongen's insistent ringing. With a few, short sentences Mrs. Van Dongen explained the situation. A couple of minutes later, Mr. Van Dongen, in pyjama, appeared at the door.

"I was already asleep," he said. "What is it?" Better come inside." Again Mrs. Van Dongen told her story.

"All right, I'll go back," Mr. Van Dongen said without hesitation. "I trust that officer. I had some important discussions with him. He's right. I should have stayed in that room. But, of course, I could not know that I would be free pretty soon anyhow. And then . . . ," he laughed boyishly, "the opportunity to escape was too nice to pass up!"

Within five minutes Mr. Van Dongen was dressed. When they left the house, Major Staubritz walked relieved from across the street to meet them.

"Sorry, that I've caused you all this trouble," Mr. Van Dongen said. "But here I am. Ready to be locked up again."

"Thank you, thank you . . ." Major Staubritz said from the bottom of his heart. Then he took Mrs. Van Dongen's right hand and kissed it. Rita felt how she blushed up to her ears and she wondered whether her mother did the same. But this she would never find out. The darkness was concealing this as well.

•

Exciting Rumours

Three anxious days followed. Would Major Staubritz keep his word? Mrs. Van Dongen and Rita were convinced he would, but Dick was very doubtful and worried about it.

"Why should a Nazi go overboard to help Dad?" he said. "Now that his own life is safe and his worries are over, he won't lift one finger to rescue Dad. Do you really believe that a German, especially a Nazi would stick out his neck to help an enemy? He may boast now that it was his doing that gave you your freedom, mother, but of course you would have been freed anyhow. They did not have a case against you. Mark my words: If Dad will come home again he'll owe it to the interference of the Allies and not to Major Staubritz!"

Mrs. Van Dongen tried to explain to Dick why she had faith in this German officer, but Dick would not be convinced. "It would have been a hundred times wiser if Dad had stayed with the Kranenburgs," he argued. Bart of course took the opposite stand. He was full of hope and confidence that before long his boss would return home a free man. But his opinion did not put much weight in the scale of the family debate as Bart would remain optimistic even if he read Mr. Van Dongen's death sentence. The De Hoogs supported the belief of their hostess but whether they did so out of conviction or politeness, nobody could tell.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Richmond, B.C., A. Vanden Ende te Brooks, Alberta.

te Welland Junction, Rev. A. Vanden Ende te Brooks, Alta.

te Hamilton I, H. Vander Kam te Jenison I, Mich.

Bedankt

voor Welland Junction, J. D. Pereboom te Port Arthur.

voor Granum, Alta., B. E. Visscher te Wellsburg, Ia.

voor Lindsay, Ont., Al. Vanden Pol te Sarnia II, Ont.

voor Monroe, Wash., C. W. Tuininga te Ladner, B.C.

MODERAMEN SYNODE CHR. REF. CHURCH

Naar wij vernemen **heeft de synode van de Christian Reformed** Church, die 12 juni bijeenkwam, als haar moderamen gekozen Rev. W. Haverkamp van Kalamazoo, als President, Rev. H. Vander Kam van Jenison, Mich., als Vice-President, Rev. P. Van Tuinen van Artesia, Calif., als Eerste Scriba, terwijl als Tweede Scriba een der Canadese predikanten werd gekozen, namelijk Rev. J. Vriend van Simcoe, Ont.

MINISTERS

vacationing near Ottawa, our capital, who would be willing to preach in our church on July 21, July 28, August 18 and August 25 are kindly requested to contact Mr. J. Oegema, 1 Kimdale St., Ottawa 12, clerk of Calvin Christian Reformed Church of Ottawa.

Toronto District Christian Highschool

Enrollment

The Board of the Toronto District Christian Highschool invites parents to enroll their children for attendance in grades 9 and 10 during the school year 1963-1964.

The school will be held in rooms of the Second Christian Reformed Church, Albion Road, in Rexdale.

Information re. tuition, teaching staff may be obtained from the office of the secretary, % 10 Golfdown Drive, Rexdale, Ontario.

Christian Reformed Men Meet in Annual Convention

On April 25 and 26 the Federation of Christian Reformed Men's Societies held its thirty-third annual convention in Munster, Indiana, one of the suburbs of Chicago. Appropriate to the occasion was the theme which had been chosen: "Four Hundred Years with the Heidelberg Catechism."

Some 160 delegates representing about 350 societies affiliated with the Federation registered on the first morning. During this time the Board also met in official session. During the business sessions several important items were dealt with under the capable leadership of the retiring president, the Rev. A. W. Hoogstrate of Zeeland, Mich. In a day when the study of God's Word seems to be falling to a new low and the pressures of business and pleasure are multiplying, the advances recorded by the general secretary in his annual report were heartening. Affiliated societies now enroll some 91,000 members. Nearly all of these make use of the Bible outlines found in the monthly organ, *The Federation Messenger*. For the coming year it was decided to devote the Bible study hour to the messages of the Minor Prophets. Several of the local societies and leagues have been particularly active in Christian social action in their respective communities. This was especially true of the groups in New Jersey, Chicago and Northwest Iowa.

One of the highlights of the Convention was the conducted tours. The men were given the opportunity to visit the offices and warehouse of the Christian Reformed World Relief Committee, located in nearby Chicago. By means of the tour they also became better acquainted with the expanding work of the Back-to-God Radio Hour, which also maintains its headquarters in Chicago.

The main address dealt with the contributions made by the Heidelberg Catechism to Christian life and witness in our world. These were ably delivered by the Rev. Dr. E. J. Masselink of Grand Rapids, Mich., and the Rev. Milton Doornbos of Hudsonville, Mich. A lively discussion was evoked, demonstrating that the messages were well received. The evening rally was held in the Illiana Christian High School auditorium, with more than one thousand men present. Another high-point of the Convention was a panel discussion on the subject: "Should the Government support our Christian Schools?" This relevant question has received much attention throughout the United States during the past two years, also as result of the work of a committee of representative citizens who maintain close contact with various government agencies and legislators.

Much of the continued strength of the men's movement in the United States results from Federation activities. It is therefore considered regrettable that so many similar societies in Canada remain unaffiliated for various reasons, even though Canadian representatives serve on the Board. The Federation stands ready at any time through its representatives to serve such societies with advice and help. As a service organization it is deeply interested in prompting active men's societies everywhere which will be a blessing to church and community.

P. Y. De Jong

Samenwerking in de Evangelisatie

De kerk van Dee Why diende op de laatste vergadering van de classis New South Wales van de Reformed Churches of Australia het volgende voorstel in:

I. "De classis spreke zich uit inzake het terrein van werkzaamheid en de grenzen van samenwerking in de evangelisattie.

II. De classis aanvaarde de volgende regelen als een richtlijn, in overeenstemming waarmede de kerken zullen handelen in zulk een samenwerking:

a. daar de gereformeerde evangelisatie zich richt op de redding van zondaren door ze — met Gods genade — te brengen tot de zaligmakende kennis van Christus en het lidmaatschap van Zijn Kerk, behoren de plaatselijke kerk en de samenwerkende kerken aan de wereld buiten de kerk de volle raad Gods te verkondigen;

b. overwegende dat vele van Gods kinderen, ofschoon zij zijn afgedwaald van bepaalde stukken van de waarheid — en lid zijn van kerken die afgedwaald zijn — nochtans van harte de centrale boodschap van Gods Woord geloven, moet een zekere samenwerking met zulke evangelische Christenen, die nog de boodschap van Gods reddende genade in Jezus Christus prediken, gerechtvaardigd worden geacht;

c. daar een kerk, die deze vorm van samenwerking aanvaardt, haar eigen vrijheid in de prediking van de volle waarheid van het Evangelie begrenst, moet een dergelijke samenwerking worden beperkt tot:

1e, samenwerking met geen ander dan Evangelische Kerken, of Evangelische Christenen in andere kerken, die zich ten volle overgeven aan de kernboodschap van zaligmaking alléén door Gods genade en alléén door het geloof in Jezus Christus;

2e, samenwerking niet verder dan de eerste benadering door de Evangelisatie, waarin de centrale waarheden van het Evangelie worden gepredikt, en waarin geen enkele van de leerstellingen van het Gereformeerde geloof worden tegengesproken.

III. Dat deze vorm van samenwerking de plaatselijke kerk op geen enkele wijze mag belemmeren of hinderen in haar vrijheid en roeping de kerk uit te breiden onder hen die reeds geloven, door ze op te roepen zich af te keren van alle onbijbelse leer en tot de volle aanvaarding van wat bij ons bekend staat als het Gereformeerde geloof."

De classis besloot dat dit vraagstuk een grondig voorbereide bespreking vorderde, waarvoor een aparte vergadering van de classis zal worden belegd. Drie predikanten werden aangewezen die de agenda van deze vergadering zullen voorbereiden, waar de grenzen van samenwerking zullen worden bestudeerd en ook het karakter van de Gereformeerde Evangelisatie in Australië in het algemeen.

De benoemde commissie geeft wel een duidelijk beeld van de verscheidenheid van de Gereformeerden waaruit de Reformed Churches in Australië zijn samengesteld. Aangewezen werden Ds. J. W. Deenik, voorheen predikant van de Gereformeerde Kerken in Nederland, Ds. J. D. Heenan, een Nieuw Zeelandse Presbyteriaan, die theologie studeerde aan het Reformed Theological College in Geelong, en zich aansloot bij de Reformed Churches en Ds. A. A. Arkema, een predikant van de Christian Reformed Church in Amerika.

ZILTE TRACTATIE VOOR DE KONINGIN

Op het Paleis te Soestdijk zijn Donderdag 6 Juni enkele vaatjes Hollandse nieuwe haring aan H.M. de Koningin aangeboden. De Vorstin aanvaardde het — echt Nederlandse — geschenk dankbaar.

TEACHERS WANTED

Drayton Calvin Christian School is in need of

A PRINCIPAL and A TEACHER

for the grades 2 and 3. Send your application to G. Lubberts, R.R. 2, Drayton, Ont.

Williamsburg Chr. School Soc. will be in need for

A PRINCIPAL AND A TEACHER

Please send applications to A. Oosterhof, secr., Box 121 Chesterville, Ont.

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

The John Knox Christian School, Wyoming will be in need of a

TEACHER

for grade 1 and 2, commencing September 1963. Apply to: Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

Beginning the next schoolterm, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. will be in need of

A QUALIFIED TEACHER

for grades one and two. All information wanted will gladly be given bij the Secr., B. W. Kruisselbrink, Box 773, Smithers, B.C.

The Holland Marsh Christian School needs

2 TEACHERS

for the '63-'64 school term, for grades 1—2, 3—4. The School Society owns two houses, within walking distance of the school, which are available if a teacher would so desire. Please send inquiries and applications to Mr. R. W. Van Dyke, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

TEACHER

needed for the lower grades.

Please send your application to The John Calvin Christian School Society, Mr. R. Klapwyk, Principal, College Ave., R.R. 6, Guelph, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

ONE TEACHER

qualified, for grades 5b and 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

Vancouver Christian School Association, due to increased enrollment, will need an additional

TEACHER TO TEACH TWO ELEMENTARY GRADES

Musical ability is desirable, but not essential. Stating all qualifications, experience, and references, apply to: G. Ensing, 7415 Kingsway, Burnaby 3, B.C., Canada.

THE JOHN CALVIN SCHOOL OF STRATHROY, ONT.

(Five Rooms)

will be in need of a

TEACHER

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

Voor de Farmers

Mijnheer de redakteur,

Hoewel schrijven niet mijn dagelijks werk is, zou ik toch graag enkele regels willen richten tot allen, die belangstelling hebben voor "farming".

Ik ben in Nederland geboren met slechts één talent: boeren. Momenteel heb ik het nog niet zo ver gebracht, dat ik mij zelf een farmer noemen kan. Ik ben nog slechts een 'hired man", maar met Gods wil en met hard werken hoop ik toch zelf eens een farm te bezitten.

Ik heb speciaal de ouderen onder ons op het oog, die zich nog Nederlandse boeren noemen, maar van wie ik graag zou willen dat het Christelijke Canadese boeren zullen worden.

Ik besef, dat het een beetje riskant is te schrijven. Vooral onder onze oudere farmers lijkt het me toe, dat men teveel geneigd is aan Nederland vast te houden. Maar Canada is Nederland niet. Wij zijn thans hier in Canada geroepen om onze volle krachten in te zetten voor een goed gewas. Voor God zijn wij allen gelijk, maar voor elkaar is er wel verschil. De een is meer begaafd dan de ander. Niettemin zijn wij allen van Gods zegen, van regen en zon afhankelijk. Wij ploegen en zaaien en werken hard, maar bovenal bidden wij om een g o e d e oogst. Ik zeg *goede* oogst. Dit vraagt al onze inspanning.

Tot zover schijnt dus alles gelijk te zijn. Bidden en werken moesten wij in Nederland en dat *moeten* wij in Canada.

Toch is er wel degelijk verschil tussen de farming in Canada en in Nederland. Wij moeten hier weer veel leren, ons aanpassen en proberen. Nu zeggen velen van onze oudere farmers: wat in Nederland goed genoeg was moet hier ook genoeg zijn. Maar dit is in feite niet zo. Wat in Nederland goed was, behoeft juist hier helemaal niet goed te zijn. Dit is een belangrijk punt. Uiteindelijk zijn wij hier niet voor onszelf. God heeft ons hier heengebracht en wij moeten Zijn arbeiders zijn.

Tesamen als Zijn arbeiders willen wij ons organiseren in onze Christian Farmers Association, en willen wij gebruik maken van de middelen, die ons hier ten dienste worden gesteld.

Toen ik in Nederland mijn landbouwdiploma kreeg, dacht ik klaar te zijn. Nu ben ik zeven jaar in Canada en kom ik tot de ontdekking, dat ik helemaal niet klaar ben. Mijn oudste zoon van drie jaar heeft eens dit diploma in zijn handen gekregen. Hij heeft het glas ervoor gebroken en het diploma verscheurd. Eigenlijk is dit precies, wat dit diploma hier betekent. Het is niets. Het was oud. Ik moet weer leren. Farming is vandaag "big", het verandert van dag tot dag. Wat wij gisteren dachten dat goed zou zijn voor het land of voor het vee, of de machines, die wij goed genoeg achtten, zijn vandaag verouderd.

Wij moeten goede Canadese farmers worden, wij moeten nieuwe middelen gebruiken, wij moeten onze plaatselijke farmers organisatie-vergadering bijwonen om ons te laten voorlichten. Het feit, dat iemand twintig, of dertig of zelfs veertig jaar op een boerderij in Nederland is geweest, is helemaal geen waarborg dat hij er nu "is". Wat geldt voor het gezin, voor kerk en school, geldt ook voor ons werk op de farm: wij moeten het beste ervan maken.

De melkprijzen mogen nu laag zijn, over tien jaar of eerder zal er een tekort zijn aan melk en zuivelprodukten. Er wordt honger geleden op de wereld. Vaders, moeders en kinderen hebben niet genoeg. Als God ons dan de aardbodem geeft, om die te bewerken, moeten wij de beste gewassen en de beste melkprodukten zien te verkrijgen, niet om ons bankboekje, maar om de nood te lenigen. Daartoe worden wij ook als farmers hier in Canada geroepen.

Vandaar deze oproep tot het meeleven van de Christian Farmers Association. Steun haar en bezoek haar vergaderingen; stel vragen en vermeerder uw kennis, zodat op de duur ook onze Canadese buren ons horen, en onze regering en haar officiële instanties.

Ploeg en zaai, maar bovenal bidt om kracht en zegen . . . en om meer kennis als farmer.

W. WEIMA
R.R. 1, Tavistock

BOEKBESPREKING

Kalender van de Kerkgeschiedenis door Prof. Dr. G. P. Van Itterzon, Hoogleraar aan de Rijksuniversiteit in Utrecht. Uitgever: J. H. Kok N.V., Kampen, Nederland.

De eerste druk van deze uitgave verscheen onder de titel "Kerkhistorische lijnen". De titel van deze tweede druk geeft echter beter aan wat de inhoud en de bedoeling van dit boek is. Het geeft tal van feiten en data uit heel de geschiedenis der kerk. Tot in bijzonderheden wordt heel kort aangegeven wat er vanaf de opkomst der kerk tot op heden in het leven der kerk heeft plaatsgevonden. Als zodanig heeft het boek grote waarde. Wil men weten wat er in een bepaalde periode van de kerkgeschiedenis is gebeurd, dan vindt men bijna altijd wel een enkele aanduiding daarvan in dit werk. Het is zeer geschikt voor een repetitie van de feiten en data voor een student die voor zijn examen zit, en een professor heeft die erop staat dat al deze dingen geweten moeten worden. Dit boek laat ons echter ook het bijna onmogelijke van deze methode zien. Er wordt zoveel in geboden dat het onmogelijk is om dit alles te weten.

Anderzijds hebben wij bij het doorlezen van dit werk gevoeld dat het te weinig geeft. De schrijver zal dit ook zelf hebben gevoeld, en dit zal wel de reden zijn dat hij de titel van de tweede druk heeft gewijzigd. Het is een kalender met een opsomming van feiten, maar 'kerk-historische lijnen" worden er niet getrokken. Het is alles wel heel erg beknopt. Dit brengt ook dat soms een onjuiste indruk wordt gewekt, dat bij een enigszins bredere aanduiding voorkomen had kunnen worden. Zo bijvoorbeeld direct in het begin als er gesproken wordt over de opkomst der kerk, en deze gesteld wordt in het jaar 30 na Christus en er met geen woord melding gemaakt wordt van hetgeen onze belijdenis zegt dat de kerk daar is van het begin der wereld. Een enkele aanwijzing naar de geschiedenis der kerk onder het Oude Testament was hier toch wel op zijn plaats geweest.

Soms wordt de zaak waar het om ging ook niet in het juiste licht geplaatst. Zo o.a. als we lezen dat het bij de Afscheiding van 1834 eigenlijk ging tegen het zingen van de gezangen, en de schorsing van de 80 Amsterdamse kerkeraads-leden in 1886 alleen plaats vond om de kwestie der kerkelijke goederen. O.i. hadden hier sommige opmerkingen worden weergegeven wat de eigenlijke achtergrond was.

Deze opmerkingen doen echter niets af aan het feit dat we in vele opzichten waardering kunnen hebben voor wat hier geboden wordt. Het is een niet gemakkelijke opgave om in zulk een "Kalender van de Kerkgeschiedenis" beknopt te zijn, wat de bedoeling is, en toch ook weer zo volledig dat misverstaan is uitgesloten. Als dit werk wordt gebruikt zodat het doet grijpen naar werken waarin bredere studies worden gegeven, heeft de schrijver zijn doel bereikt. Bij het doornemen van dit geschrift voelt de lezer zich ook geregeld gedrongen om dit te doen. Het vele dat God heeft gedaan in de geschiedenis der Kerk om die Kerk in stand te houden en verder te leiden zoals het ons hier wordt geboden, doet het verlangen opkomen dit werk des Heren meer in bijzonderheden na te speuren.

C. Hoytema

Zuid-Afrika wil 7 miljoen blanken gaan halen

Zuid-Afrika is het enige afrikaanse land dat tevens het ware vaderland van de blanke bevolking aldaar is. In de andere afrikaanse landen kunnen de blanken als zij dit wensen weer opgenomen worden in hun moederland in Europa.

Voor de blanke bevolking van Zuid-Afrika is dit onmogelijk Zuid-Afrika is hun eigen vaderland en zij kunnen dus nergens anders heen. De blanke bevolking van Zuid-Afrika omvat slechts ca. 20% van de totale bevolking. De kleurlingen zijn dus **verreweg in** de meerderheid.

In bevolkingsaantal nemen deze kleurlingen veel sneller toe dan de blanke bevolking. De regering van Zuid-Afrika is wel voorstander van een ontwikkeling van de kleurlingen; zo krijgen Bantoe-gebieden een eigen autonomie, maar het beginsel van haar politiek is een afzonderlijke ontwikkeling. Blank blijft dus los van Zwart.

Aangezien de blanken in aantal echter dreigen te "verdrinken" in het aantal kleurlingen, is de regering voornemens het huidige aantal blanke inwoners in Zuid-Afrika op te voeren tot 10 miljoen, men heeft dus ca. 7 miljoen blanken te weinig. Dit aantal hoopt men over ca. 40 jaar te bezitten. Om dit doel te bereiken wil men jaarlijks ca. 50.000 blanke emigranten naar Zuid-Afrika halen.

In acht landen wil Zuid-Afrika voor dit doel speciale emigratiebureaus oprichten.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact
Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:
Naam ....
Post-adres ....
....
....

OUD ADRES:
....
....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussn de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF. (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDEGEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.